

Chết! Lỡ Yêu Ông Xã Hờ

Contents

Chết! Lỡ Yêu Ông Xã Hờ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33

Chết! Lỡ Yêu Ông Xã Hờ

Giới thiệu

Dù là ai đi chăng nữa cũng sẽ mắc sai lầm trong cuộc sống này huống hồ tôi là một người toàn diện,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chet-lo-yeu-ong-xa-ho>

1. Chương 1

Không khí rước dâu ồn ào náo nhiệt, tôi vẻ mặt không vui không buồn đang ngồi ở bàn trang điểm. Thực ra thì mọi người thường thường sẽ đi đến tiệm cho người ta trang điểm còn về phần tôi, ông chồng quý hóa rước luôn cả thợ về đây.

Về cái đám này...nói thật tôi có cảm giác mình đang đi phụ đám hơn, bởi vì từ đầu đến cuối tôi không có

tham gia công đoạn nào hết. Này nhé, đám cưới thì có cha mẹ hai bên sắp đặt còn về thiệp mời đã có “ông xã củ cải” của tôi lo rồi. Dù sao thì tất cả những mối quan hệ của tôi hẳn đều biết, có mấy người tôi chỉ nhớ mặt không nhớ tên hẳn cũng nhớ. Vì vậy hẳn tin tưởng nói: “chuyện này giao tui lo được rồi”. Thế là tôi chỉ phụ trách đóng vai cô dâu.

Chắc hẳn mọi người thắc mắc vì sao “ông xã củ cải” của tôi lại xưng “tui” với tôi, đơn giản lắm, bởi vì từ lâu hai nhà chúng tôi đã liên kết nhau, lúc nhỏ chúng tôi còn gọi nhau là “mày – tao” vô cùng thân thiết. Về sau đi học cấp ba, bị bạn bè nhiều lần phê phán tôi cải biến thành “ông – tui” cho nó mốt, mà hẳn ta cũng nhanh chóng bắt nhịp gọi đáp lại “bà – tui”.

Nhưng hiện giờ tôi đành phải thay đổi một lần nữa cách xưng hô. Vấn đề này cũng là đề tài tranh luận lâu dài à, bởi vì tôi và hẳn cùng tuổi dù sao thì cũng khó phân biệt được ai làm lớn, ai làm nhỏ. Hẳn thì nói tôi nên sửa gọi hẳn là “anh”. Tôi phản đối, kịch liệt phản đối, vì sao tôi phải chịu thiệt, sao hẳn không gọi tôi là chị đi?

Suy nghĩ của tôi vừa nói ra, người này lập tức cũng phản đối luôn: “Vợ chồng xưa nay vẫn thế, vợ dù có lớn tuổi hơn chồng đi nữa cũng phải gọi là anh”.

Tôi không cam tâm cãi lại: “Làm gì có cái pháp luật nào định thế, ngày xưa Dương Quá còn gọi Tiểu Long Nữ là cô cô, có thấy ai nói gì đâu”. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời tôi dám dùng pháp luật làm lá chắn khi đàm phán, trước giờ tôi vẫn thấy điều luật thật làm người ta đau đầu vì nhiều điều luật và khô khan không phải chữ nghĩa mượt mà như tiểu thuyết. Lúc đi học vẫn luôn luôn điểm thấp môn pháp luật.

Lời này nói ra làm hẳn không còn đường phản bác, hai chúng tôi đều có sở thích mê truyện Kim Dung, nhất là hẳn, tôi còn cho rằng hẳn lớn lên sẽ có chút lưu manh như Dương Quá hay Vi Tiểu Bảo nữa cơ.

Cũng không phải chưa từng đấu khẩu trước đó, sau một hồi kịch liệt, cả hai chúng tôi đều bảo vệ cái nhận định của mình, vì vậy kết thúc đàm phán, chúng tôi quyết định xưng là “ông xã – bà xã”, nghe cũng teen lắm chứ.

Nhưng mà hiệp ước vốn không có hai chữ “củ cải”, hai từ này vốn có nguồn gốc xa xưa. Chuyện là ngày xưa lắm lắm, đại khái lúc đó tôi cũng còn bé tí chừng tám chín tuổi, cái thuở thích tắm mưa í. Một hôm khi cơn mưa đầu mùa, tôi tung tăng chạy ra đường tắm mưa, hậu quả tôi vì ham chơi quá dầm mưa thành phát sốt.

Thật không may thay, hôm đó ba mẹ về nội chơi thế là tôi phải qua tạm trú nhà hẳn, ba mẹ hẳn vốn là viên chức ở phường nên không có ở nhà, hiện tại ở nhà chỉ có: tôi và hẳn.

Thực sự tôi có cái tính xấu mà lúc mới sinh ra mẹ tôi sinh luôn cái tính này, chính là khi bệnh sống chết nhất định ăn cháo, hẳn cũng nhiệt tình xuống bếp nấu cháo cho tôi, đến khi cháo được mang lên tôi nhìn tô cháo mà lòng rơi lệ, cả tô cháo chỉ toàn màu đỏ.

Thử tưởng tượng coi một kg cà rốt với mấy hột gạo chỉ nấu ra có hai tô cháo, một của tôi và một của hẳn thì hẳn cũng biết khó ăn thế nào rồi. Tôi lúc ấy vô cùng kinh hãi, mồ hôi theo hai bên thái dương tuôn ròng, tôi cho rằng 40% mồ hôi là do bệnh, 60% là do nhìn thấy món cháo khủng khiếp.

Nhưng vì bản năng sinh tồn tôi đành phải ăn, tất nhiên từ đó cứ nhìn thấy củ cải là tôi lại sợ hãi, xem nó là món ăn kinh khủng nhất thế giới. Nếu có cơ hội đề cử trong hội đồng cuộc thi “vượt qua sự sợ hãi”, tôi sẽ đề nghị mỗi thí sinh phải ăn hết 1kg củ cải, coi họ có dám ghi danh hay không?”

Cũng qua lần đó tôi gọi hẳn là “củ cải”. Không phải là quá đáng đâu, bởi vì sau này tôi phát hiện hẳn thích ăn củ cải. Nhưng hiện tại đôi lúc tôi trong lòng gút mắc cũng định hỏi chuyên gia xem ăn củ cải nhiều đó phải sẽ thông minh hay không? Vì hẳn là “đạo củ cải” thế mà IQ lúc nào cũng ba số, trong khi tôi vất vả lo ngại lên hai số, lại không ngừng thấp thỏm một ngày nào đó bị rớt xuống chỉ còn hàng đơn vị.

Tôi còn đang mơ màng, chợt ở cổ nghe nhột nhột thì ra là chị trang điểm đang đánh phấn cái cổ cho tôi. Thật tình mà nói tôi luôn cho rằng trang điểm là cực hình nặng nề mà tạo hóa dành cho phái nữ, nhìn xem tôi thì biết, từ lúc 4h sáng tôi bị mẹ vực dậy, mãi đến giờ này vẫn chưa xong. Tôi cảm thấy cái cổ của mình bị đơ đơ như rôbốt còn xương sống thì cứng ngắt như cột nhà, thật đáng lo thay.

Cũng may sự tra tấn chỉ có giới hạn “mặt tiền”, nên tôi chẳng mấy chốc được tha bổng. Tôi mừng quýnh, đứng dậy. Quên mất chân mình trước đó đã mang giày cao gót, người tôi chao chao như đồng tiền được tung lên khi rơi xuống xoay xoay chưa rõ mặt nào sắp mặt nào ngửa, may sao lúc đó mẹ tôi tóm được vai tôi, tôi mới có thể trụ vững. Tôi nói: “Mẹ à, con đâu muốn luyện tập tham gia trò chơi đi cà kheo đâu”.

Mẹ tôi không nói chỉ cốc lên đầu tôi một cái, nhờ có lớp keo tóc chống đỡ nên không nghe đau mấy, còn có thể mở miệng cười toe. Đấy đấy, trang điểm cũng có tác dụng bảo vệ nha.

Đồng hồ điểm 8h nhà trai lần lượt tiến vào, mẹ dẫn tôi từ trong nhà bước ra, hai bên quan khách gật đầu chào nhau, thật là trịnh trọng.

Đoàn đi rước dâu gồm có tám người, bốn nam và bốn nữ. Nhà gái cũng có đội ngoại giao tương tự, người trong đội này quen có lạ có và tất nhiên do Cử cải sắp đặt. Tất cả ra đón tiếp đàn trai, tôi nhận thấy cái này đúng là dư thừa.

Tại sao còn phải tốn công đến thế kia, nếu vì sợ cô dâu không biết nhà chồng mà đi lạc, tôi có thể cam đoan - không đời nào, cho dù nhầm mất tôi cũng có thể đi sang cổng chính nhà hấn mà vào được nhà. Thật ra thì nhà hấn với tôi từ lâu đã vô cùng quen thuộc, cho dù là chén đũa để ở đâu hay quần áo hấn tặng thêm mấy cái tôi cũng biết. Ngoại trừ vàng vòng, tiền của linh tinh là vấn đề tế nhị không tiện hỏi ra, thì nhà hấn từ cửa trước đến cửa sau mỗi chỗ đều có dấu chân của tôi.

Còn nếu lo lắng về vấn đề thể diện thì bảo hấn qua dắt tôi về bên đó có phải là đã ổn rồi không, việc gì phải phái một đội quân hộ tống rầm rộ thế chứ. Ví như lo lắng vấn đề an toàn, cô dâu vừa ra đến cửa bị cướp thì quả thật càng viễn đông hơn, bởi vì đa số kẻ cướp đều là xấu xí còn tôi có tật mê trai, ít nhất người đẹp cỡ Be Rain, họa may tôi còn đi theo nếu không thì nhất định tôi đập chúng tôi tã. Cử cải nhà tôi ít nhiều cũng là đẹp trai.

Vì vậy tôi kết luận là, chỉ có ba phút đường từ nhà tôi sang nhà hấn mà phải đi xe hơi mất một vòng phố phường sau đó lại một vòng phố phường đón tôi về, cùng với huy động nhân lực thì thật là xa xỉ.

Tôi còn đang suy nghĩ về cái vấn đề tiết kiệm kia thì “ông xã cử cải” đã bước đến bên cạnh tôi, ánh mắt nhìn nhau không nhảy ra tia điện nào giống như truyền hình diễn, chúng tôi cùng nhau rót rượu đang hai tay dâng lên ba mẹ.

Họ xúc động muốn rơi nước mắt, mẹ tôi môi mấp máy hồi lâu không nói nên lời, tôi đoán là mẹ tôi sẽ nói “Khang à, sau này con phải chăm sóc cho con Hấn thật tốt”, sau đó hấn sẽ lia lịa gật đầu, không khí cảm động như phim dài tập Đài Loan.

Ba tôi thấy mẹ tôi vì vui sướng không nói nên lời tốt bụng nói: “Để tôi nói thay bà”, mẹ nhìn ba cảm ơn, công nhận hai người này già rồi mà tình cảm thâm thiết ghê.

Ba tôi chậm rãi nói: “Ba và mẹ con thật ra chỉ có một câu muốn nói, đó là hôm nay ba mẹ vô cùng hạnh phúc khi nhìn thấy con lập gia đình, ba mẹ luôn nghĩ phải nuôi con cả đời, may mà có người cùng xan xẻ trách nhiệm”.

Mẹ tôi nhìn ba tôi gật đầu đồng tình: “Đúng vậy”.

Tôi thấy đất trời chao đảo, kỳ thật nghe câu đầu tiên của ba mẹ, tôi thật muốn quỳ xuống ôm chân của họ mà khóc thét lên, ai ngờ nghe thêm câu sau tôi hận không thể đâm đầu vào cái ghế xalông oanh liệt chết luôn cho rồi.

Ba mẹ tôi cuối cùng cũng nhận ly rượu uống cạn, tôi thở ra một hơi, trong đầu hiện ra đạo lý “hôn nhân là nấm mồ” và tôi đây đã đi đến cửa mồ rồi.

Nhỏ Thy là bạn thân chí cốt của tôi tiến đến bên cạnh tươi cười nhìn tôi nói: “Cuối cùng cũng gả được, chúc mừng bà”.

Ông trời ạ! Tôi muốn đầu thai vào hộ khác a.

Cuối cùng giờ phúc trọng đại cũng đến, tôi chào ba mẹ bước lên xe hoa. Tôi thực sự không có cảm giác buồn bã tẹo nào, bởi vì chỉ cần tôi muốn thì chỉ mất ba phút là về thăm ba mẹ được rồi. Haha.

Tôi leo lên xe, chiếc xe bon bon chạy mất mười phút chiếc xe sau một hồi vòng vo quay lại con đường quen thuộc và dừng lại trước cổng một ngôi nhà cách nhà tôi khoảng 20m.

Củ cải đi xuống xe, hai chúng tôi bước bên nhau vào nhà dưới sự vỗ tay của quan khách, tôi trong lòng đắc ý, thì ra tôi cũng có lúc vinh dự nhận được sự nồng nhiệt chào đón, khụ khụ dù là xung quanh không có hào quang, trên đầu cũng không có vòng hoa đỏ.

Nghi lễ bên nhà Củ cải cũng giống như bên nhà tôi, ba mẹ Củ cải từ lâu vẫn hay gọi tôi là con dâu vì vậy tôi không có thấy ngỡ ngàng trước mặt họ. Thật nhìn không ra tôi chính là cô dâu nhỏ mới về nhà chồng, thoát trông tôi rất giống đã tái hôn ba lần.

Khách khứa chủ yếu là bạn của Củ cải, bạn bè của tôi bọn cũng hầu như đã có gia đình, mấy đứa thì con nhỏ, mấy đứa thì đang thai sản nên đến hơi bất tiện. Cũng may mà tôi sáng suốt quyết định kết hôn, bằng không thật lạc hậu so với bạn bè.

Nói ra văn hóa miền tây cũng đặc biệt, chính là tiệc cưới gả thường rất ồn ào, và điều kiện tiên quyết là phải có rượu. Chúng tôi đi từng bàn tiếp khách, dù đã có người phụ đỡ rượu nhưng nhân vật chính vẫn là nhân vật chính và rượu đưa thì bắt buộc phải uống thôi.

Sinh thời tôi có một cái biệt tài là uống rượu, chẳng qua vì lúc nhỏ ở nhà ngoại tôi, cậu tôi vốn nấu rượu bán nên từ nhỏ tôi bên hủ rượu mà lớn ít nhiều cũng có khả năng miễn dịch.

Tôi cùng Củ cải sánh vai tác chiến, nhận được lời chúc của mọi người tôi mới ngộ ra một điều: “Tôi từ nay đã không còn Gia Hân thuộc về thế giới tự do nữa, đã bị cái gọi là hôn nhân trói lại rồi nha, dù là thực tế hôn nhân này chỉ là một sự đối phó, nhưng trên trán cũng bị đóng cái mác có chồng”.

2. Chương 2

Tân phòng của chúng tôi chính là phòng của Củ cải tu sửa lại một ít, trên thực tế phòng của hắn thật rộng, so với phòng của tôi chẳng khác nào bắt ong so với kiến, ít nhiều cũng có sự chênh lệch.

Tôi vào phòng, lấy bộ đồ treo sẵn trong tủ đi vào nhà tắm, trút bỏ bộ y phục trên người, thật là dễ chịu. Thật ra tên Củ cải này cũng tốt bụng còn chuẩn bị trước cho tôi quần áo và cả đồ ngủ nữa cơ đấy.

Tôi tắm xong mở cửa bước ra cả người như nhẹ hơn mấy kg, chắc là tẩy bớt mớ son phấn, nước hoa, keo tóc cùng mấy cái phụ kiện đồ cưới nên mới có cảm giác này. Tôi thật hối hận lúc này không giữ lại mà đem lên cân.

Trong phòng chỉ còn một mình, vừa rồi bị ép rượu dữ quá tôi không nghĩa khí bỏ Củ cải ở lại, bản thân giả vờ như thế đầu. Hắc hắc, đó là lợi thế của phụ nữ, dù trên mặt sờ sờ ghi hai chữ “nói dối” thì thiên hạ vẫn tin sái cổ.

Tôi một mình trong phòng cũng có chút buồn bã, vì có rượu nên người tôi lâng lâng, hồn phiêu diêu quay ngược thời gian trở về giai đoạn trước đám cưới ba tháng:

Ba mẹ tôi cũng đường hoàng có một nhà sách. Công việc kinh doanh có lẽ là khấm khá vì tôi luôn đều đặn được mua quần áo đẹp, giày đẹp cùng tiền tiêu vặt.

Cổ nhân có câu: “Một mảnh đất không thể cùng lúc sinh ra hoa và anh hùng”. Tôi thực không biết lắm ông cổ nhân đó là ông nào nhưng câu nói của ông áp dụng vào tôi y như thật.

Số là năm đó sau khi tốt nghiệp cấp ba tôi cùng củ cải một đường thẳng tiến đóng quân tại Cần Thơ, quyết tâm ghi tên mình trong trường đại học. Đáng lý mà nói ba tôi có trách nhiệm áp tải tôi nhưng đến phút thứ 89 đổi thành tôi đi cùng củ cải. Thôi được nể tình hàng xóm tôi nhận lời chiếu cố hẳn.

Kỳ thật người được chiếu cố cuối cùng lại là tôi, bởi tôi bị chứng sợ hãi khi xa nhà cộng với căn bệnh chung của toàn thể thí sinh là căng thẳng trước kỳ thi nên ăn uống đều không ngon, cả người yếu ớt. Vì vậy trách nhiệm chiếu cố người bên cạnh nặng nề đó tôi đổi sang vai củ cải gánh.

Nhưng việc học không phải đơn giản đâu à, nhất là những đứa có chỉ số IQ như tôi, cánh cửa đại học không chào đón tôi mà chỉ có cánh cửa khác: cánh cửa nhà tôi.

Khi nhận được kết quả thi đại học. Củ cải đồ với điểm cao còn tôi thì một đường rớt thẳng. Tôi thực sự đau lòng khóc như mưa bão, ba mẹ tôi chưa kịp thất vọng đã bị vết thương tâm của tôi thuyết phục, an ủi nói: “Biết đâu còn may mắn lần sau”. Tôi nghe xong câu này xỉu luôn.

Củ cải khuyên tôi đi học trung học chuyên nghiệp. Năng lực của tôi vẫn còn có thể gỡ gạc chỉ ít tôi thi đỗ vào trung cấp.

Chuyên ngành kế toán cũng không phải là sở trường của tôi. Nói thật nhé nhiều lúc bắt ngờ hỏi 5 x 9 bằng mấy tôi phải tập trung suy nghĩ bằng từ trên đến dưới cửu chương 5 mới có thể trả lời chính xác.

Tôi còn nhớ lúc nhỏ tôi ngốc thế này đây: Củ cải xòe hai bàn tay ra nói: “Bí lùn, kỳ thật bàn tay con người có mười một ngón a”.

Bí lùn là danh hiệu của tôi đây, vì lúc bé tôi thân hình mũm mĩm lắm, như quả bí vậy đó nên ai cũng gọi tôi là bí lùn. Nhưng hiện tại tôi đã lớn chỉ ít chiều cao cũng gần 1m6 nhưng cái danh này nó gắn chặt với tôi rồi. Trừ khi tôi chết nó phải theo tôi xuống mồ bằng không tôi phải chấp nhận sống cùng nó dù bất cứ nơi đâu.

Tôi nghe Củ cải nói bàn tay con người có mười một ngón có chút không tin, bởi vì ai cũng nói “bàn tay năm ngón” sao? Hai bàn cộng lại phải mười ngón chứ. Tôi không bị đốt toán cộng đâu.

Củ cải lập tức chứng minh, trước mặt tôi xòe tay ra đếm. Hắn giơ bàn tay trái bắt đầu đếm: một, hai, ba, bốn, năm. Sau đó cầm tay phải đếm: Mười, chín, tám, bảy, sáu”, Cuối cùng nói: $5+6 = 11$.

Tôi tin liền. Tối hôm đó về nhà nói với mẹ: Mẹ, bàn tay mẹ có mười một ngón”. Mẹ tôi nét mặt kinh hoàng sờ trán tôi, sau đó vạch mắt coi tôi coi lui một hồi hình như không thấy gì bất thường mới thở phào yên tâm nói: “Con đừng nói linh tinh”.

Về sau khi biết rõ nguyên nhân vì sao Củ cải đếm hai bàn tay thành mười một ngón tôi mới vỡ lẽ tôi bị hắn gạt. Không nghĩ hắn còn nhỏ đã gạt tôi rồi.

Vì vậy với năng lực của tôi sau khi tốt nghiệp trung cấp lập tức thất nghiệp. Thật ra trước đó tôi cũng có đi làm vài chỗ nhưng do tôi không nhạy bén cùng với tính cách đen trắng rõ ràng, những đồng nghiệp đều không ưa gì tôi, sếp cũng không có thích, không nơi nào tôi hoàn thành thời gian thử việc cả.

Càng lúc càng thê thảm. Bởi chỉ nhìn thấy cái lịch sử công tác của tôi, doanh nghiệp sợ run không dám nhận luôn. Vì thế tôi dù hai mươi bốn tuổi vẫn ăn cơm của ba mẹ mà sống qua ngày.

Người khác mà bị như tôi ít nhiều sẽ thấy tự ái và chán đời a, nhưng tôi thì khác, mỗi ngày đều ăn no ngủ kỹ, hoàn toàn vô tư.

Tuy nhiên trong thực tế cái gì cũng có cái gọi là giới hạn. Củ cải sau khi học xong đại học về quê nghe nói liền có việc làm, còn ba mẹ tôi vì nhiều năm nuôi tôi tốn hao sức lực nên đã đưa ra tối hậu thư.

Hôm đó sau bữa ăn gia đình, cả nhà tụ họp ở phòng khách. Ba tôi nét mặt nghiêm túc nhìn tôi phán một câu: “Hân à, hôm nay ba trình trọng tuyên bố, trong năm nay ba sẽ gả con. Nếu con không tìm được người thích hợp ba mẹ sẽ tận dụng mối quan hệ tìm cho con. Tóm lại ba mẹ sẽ không nuôi con nữa”.

Bên tai tôi sấm nổ đùng đùng, nét mặt sợ run nhìn họ. Ai ngờ bình thường họ thương yêu tôi hết mực mà nay tuyệt tình như thế. Một người quen chừa nay nhận tiền như tôi đùng một cái bị tuyên bố cắt trợ cấp làm sao không hoang mang. Hơn nữa chốt lại vấn đề là phải lấy chồng nha.

Lấy chồng là sao? Có nghĩa là bạn phải tạm biệt mái nhà thân yêu dọn đồ sang sống cùng với một gia đình khác, cùng một người đàn ông giành giật chỗ nằm trên một chiếc giường, bị một gia đình họ bao nhiêu miệng ăn chia nhau phần cơm, đối mặt với bà mẹ chồng ác như Tàu thị và có mấy đứa em chồng ngỗ nghịch giống như cái lương “phận làm dâu”.

Tôi cố gắng thương lượng: “Ba à, cho con chút thời gian, “ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên” phải không?” Tôi cảm thấy đây là câu nói hay nhất trong lịch sử làm người của tôi.

Tuy nhiên ba tôi không hiểu nguyên tắc đàm phán, mới có câu đầu câu thứ hai ông thẳng thắn mà lạnh lùng nói: “Không được, ba mẹ đã quyết định rồi”.

Tôi cố gắng lần cuối: “Người đời có câu, khi thượng đế đóng cánh cửa chính sẽ mở cho bạn cánh cửa sổ. Bà à thượng đế không bà con với ai còn như thế, bà là bà ruột con lẽ nào nhẫn tâm dồn con vào đường cùn”.

Tâm ba tôi giống như tượng ngàn cân, xô đẩy cũng không nhúc nhích, nghe câu nói đầy xúc động của tôi ông đáp: “Ba không phải là thượng đế. Ba quyết định rồi, con tự mình lo liệu đi”.

Tôi đâu có nói cái vấn đề thượng đế tôi đang nói vấn đề cửa sổ a, nhưng mà bà tôi không hiểu ý của tôi, tôi định giải thích thì bà tôi đứng lên về phòng.

Mẹ liền lật đật theo bà. Tôi thật bất hạnh trước khí thế của bà mà không thể trông cậy vào mẹ được, mẹ và bà lúc nào cũng một phe cả. Trong nhà chỉ có mình tôi hết bị áp bức rồi đến chịu áp bức.

Nếu còn có người có thể nghe tiếng nói của tôi lúc này, chỉ còn Củ cải. Tôi nghĩ xong liền chạy sang nhà hân, đứng trước cổng đợi đến 9h hân mới về tới. Hân trông thấy nét mặt khổ sở của tôi lo lắng hỏi: “Bí lùn, xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi nghe hân nói nước mắt ầm ứ chảy ra. Hân kéo tôi vào nhà. Hôm nay bà mẹ hân đi đám cưới đến giờ vẫn chưa về.

Hân lấy cho tôi một cốc nước để tôi bình tĩnh. Một lúc sau tôi cũng có thể hồi phục tinh thần bắt đầu kể cho hân nghe chuyện bị bắt mới rồi. Hân nghe xong nét mặt trầm ngâm. Tôi rồi rít hỏi: “Củ cải, ông nói tui làm sao bây giờ?”

Hân mở miệng tặng tôi ba chữ quý giá: “Tui không biết”.

Tôi giận. Trong đầu chợt nhớ ra chuyện cũ. Ánh mắt lóe lên chút tà ác nói: “Củ cải ông còn nhớ năm lớp mười một ông từng nói, sau này không ai cưới tui ông sẽ cưới tui không?”

Củ cải ánh mắt phức tạp nhìn tôi. Hắc hắc, ai bảo hân lỡ mồm, tôi là người thù dai, ai lỡ hứa gì với tôi cho dù mấy chục năm sau tôi cũng nhớ rõ.

Hân trầm ngâm hồi lâu hỏi: “Bà thật sẽ lấy tui? Chắc chắn?”

Tôi nói: “Tất nhiên nhưng tạm thời thôi, sau này tui gặp người tui yêu chúng ta ly hôn. Không chừng lúc đó ông cũng gặp được người trong mộng. Nói thật ông không giúp tui sẽ đi tìm người khác”.

Hân nghe tôi định tìm người khác vội vàng nói: “Thôi được, tui giúp bà”. Thấy chưa tôi biết ngay mà, với ai tôi không có cách nhưng với Củ cải tôi còn nhiều chiêu lắm đấy.

Vậy là Củ cải nhanh chóng thừa chuyện với người lớn. Hai nhà lập tức tiến hành đám cưới, tôi chưa đến tuổi hai lăm đã có gia đình.

Kỳ thật tôi không hề hối hận khi có quyết định hôn nhân này, vì tôi và Củ cải từ lâu đã thân như anh em, cho dù chưa từng ngủ chung một phòng nhưng tôi nghĩ cũng không có gì to tát. Có lẽ chật chội một chút thôi chứ có gì đâu. Hơn nữa là bà mẹ Củ cải cũng rất thân thiện không ác như Tàu thị nha, em chồng thì càng không có móng nào.

Lâu nay có lúc vẫn thường so sánh hôn nhân cũng giống như hợp đồng kinh tế: hai bên vừa ý nhau thì tiến hành ký hợp đồng (ký lên giấy đăng ký kết hôn), sau đó hợp tác với nhau (sống chung một mái nhà). Nếu như lâu dài hai bên cảm thấy hợp đồng này không mang lại lợi nhuận có thể tìm đối tác khác (ngoại tình), sau đó đến khi đã có đối tác thích hợp thì chấm dứt hợp đồng hiện tại (ly hôn). Trường hợp nếu như hai bên không thể dùng phương pháp hòa bình mà nảy sinh tranh chấp thì nhờ pháp luật can thiệp (ra tòa). Thế đấy kết thúc chu trình hôn nhân.

Tôi còn đang chìm trong suy nghĩ của mình chợt nghe tiếng Củ cải mở cửa. Hân cả người đầy hơi rượu tiến vào. Hiện tại quần áo xốc xếch chứ không phẳng phiu như hồi sáng, hân nhìn tôi cười ngốc, dang rộng tay gọi: “Bà xã”.

Tôi hưng hăng lại gần cốc vào đầu hân một cái, hân kêu lên oai oái. Sau đó tôi đi đến tủ quần áo lấy ột bộ liệm vào người hân, thành công ép hân vào nhà tắm.

Tôi ra khỏi phòng đi vào bếp lấy cho hấn ly nước chanh giải rượu. Bên ngoài từ lúc nào đã không còn khách khứa nữa, chỉ có mấy nhân viên cho thuê rạp đang tháo dỡ nó xuống. Ba mẹ Củ cải thì đang ở phòng khách nói chuyện với mấy người bà con. Tôi lẹ làng chuồn vào phòng.

Củ cải tắm xong ra khỏi nhà tắm. Hấn vốn thường e ngại nên trước nay tôi chưa từng thấy hấn cởi trần, hiện tại cuối cùng cũng được chiêm ngưỡng.

Nhìn người hấn dong dong cao thể nhưng cơ bắp cũng săn chắc tuy không thể gọi là huấn luyện viên thể hình nhưng trông cũng mạnh mẽ. Tôi ngồi trên ghế nhìn hấn nói: “Ông xã củ cải, mau lại đây muốn nước chanh giải rượu”.

Hấn sau khi tắm xong dường như đã có phần tỉnh táo cho dù ánh mắt có vẻ mơ hồ nhưng bước chân đã không loạng choạng, đến bên cạnh tôi cầm lấy ly nước nói: “Không được gọi ông xã củ cải”.

Tôi đáp: “Vậy thì gọi Củ cải”.

Hấn...” Một lúc sau hấn miễn cưỡng nói: “Vậy thì cứ gọi ông xã củ cải”.

Haha, tôi biết ngay mà. Khi nào tranh luận mà hấn thắng tôi đâu nào.

...

Buổi chiều tôi cũng Củ cải, í chết “ông xã củ cải”, ra bàn ăn cơm cùng ba mẹ hai bên. Chắc là chỉ có tôi mới vừa về nhà chồng đã gặp lại ba mẹ ruột thế này thôi. Chúng tôi sáu người ăn uống vui vẻ. Ăn xong hai người mẹ rửa chén, ba tôi và ba của củ cải thì đánh cờ. Vì vậy tôi và củ cải chỉ có mỗi việc: “Về phòng ngủ”.

Đúng vậy về phòng ngủ, chúng tôi vẫn còn một số vấn đề cần phải thương lượng nữa a.

3. Chương 3

Thực ra cũng không có quy định gì nhiều, chủ yếu là chúng tôi chia ranh giới địa bàn của Củ cải. Không nói cũng biết sẽ không có công bằng, tất nhiên là tôi lấy phần nhiều rồi. Hắc hắc.

Xong đâu đấy, Củ cải nhìn tôi nói: “Bí lùn, ngày mai chúng ta đi đâu?”

Cái vấn đề này cũng đáng suy nghĩ đây. Bởi vì theo xã hội hiện đại sau khi kết hôn sẽ có chuyến đi du lịch, gọi cho phô trương là hưởng tuần trăng mật. Tôi một hồi suy nghĩ quyết định nói: “Ngày mai đi xuống Hòn Đá Bạc ngắm mặt trời mọc đi”.

Hòn Đá Bạc là một trong những địa danh du lịch khá nổi gần đây của tỉnh Cà Mau, thuộc phạm vi huyện Trần Văn Thời, nghe nói trước đây phải có xuống máy mới ra được nhưng hiện tại đã xây cây cầu lớn rất dễ dàng đi qua.

Tôi chỉ nghe chứ chưa từng được đi, ngoại trừ mấy ngõ ngách tại thành phố Cà Mau này ra, thì chỉ có lần đi Cần Thơ thi đại học là xa nhất, tuy nhiên lần đó có Củ cải đi cùng.

Tôi có một cái yếu điểm trí mạng nữa gọi là: “ngu đường”. “Ngu đường” nghĩa là sao? Chính là nếu lỡ bạn bắt cóc tôi quẹo qua vài ngã ba ngã tư thôi mà lương tâm thức tỉnh thả tôi ra, tôi cũng không biết đường về nhà. Gọi cho đúng nghĩa là không nhớ đường đi.

Đồng thời nếu bạn nhét vào túi tôi tấm bản đồ tôi thực sự mong rằng bạn cho tôi con dao cho xong, tôi sẽ tự vẫn a. Bởi vì khi nhìn vào những đường chỉ chỉ chít trên bản đồ tôi không nhận biết mình nên đi thế nào cho đúng. Ngay cả thành phố Cà Mau bé tẹo mà tôi là thổ địa nơi đây hai mươi bốn năm đôi lúc vẫn đi lạc như thường.

Vì vậy mỗi lần đều có Củ cải hoặc nhỏ Thy đi cùng tôi, tôi mới dám đi xa đâu đó, tôi thừa nhận tôi cầm tinh con hổ.

Cũng không thể trách tôi, tôi là bình bông trong tủ kính. Từ nhỏ đã được thương yêu nên mọi người luôn lo tôi đi xa gặp chuyện. Phạm vi ở huyện xã tôi chưa bao giờ đặt chân đến, nhà nội ngoại tôi đều giáp ranh khu vực thành phố. Có đôi lúc tôi vẫn luôn cảm thấy mình làm người thật thất bại, chỉ nghe truyền hình

lãi nhãi nói Cà Mau có tám huyện và một thành phố mà chưa từng biết tám huyện nó thực sự là như thế nào đâu.

Củ cải nghe tôi nói liền gật đầu, thật sự Củ cải là đáng yêu nhất trên đời.

Tôi vui sướng đi vào giấc ngủ, trong mơ tôi thấy mình và Củ cải đi dạo gần bờ biển sau đó chúng tôi nướng cá ăn. Cá nướng vừa thơm vừa ngon mắt. Tôi ngay lập tức thò tay bắt lấy con cá nướng to cầm lên há miệng ra cắn một cái thật mạnh, con cá giấy giấy thoát ra khỏi miệng tôi, kêu lên oai oái. Tôi đổ mồ hôi lạnh từ trong mơ choàng tỉnh, nhìn thấy Củ cải đang xoa cánh tay, dưới ánh đèn ngủ mờ mờ tôi nhìn thấy trên cánh tay hiện rõ dấu răng.

Tôi hết hồn. Trong cái khó ló cái khôn, ngu ngơ cười với hấn sau đó ngã người xuống nệm ngủ tiếp giống như người bị mộng du không hay biết, bên tai còn nghe tiếng thở phì phò của Củ cải.

Tôi tỉnh dậy lần thứ hai trong đêm bởi tiếng chuông báo thức, vội vàng ngồi thẳng lên, sau đó bò qua người Củ cải nhảy xuống giường. Rất nhanh chọn một cái quần Jean màu xanh nhạt và một cái áo sơ mi màu hồng, tiếp theo tiến vào nhà tắm.

Tôi hoàn thành toàn bộ khâu sinh hoạt cá nhân chỉ có hai mươi phút, xong xuôi chạy đến giường lôi cái con sâu ngủ kia: “Củ cải, dậy mau. Dậy đi ngắm mặt trời mọc”.

Củ cải bị lôi kéo từ từ mở mắt, chậm rãi xuống giường. Tôi giống như nô tỳ nhiệt tình hầu hạ hấn, đem quần áo vào đến nhà tắm sau đó dịu dàng tặng hấn một cốc bồ nhào.Haha. Hấn cũng hay ghê không bị tôi đẩy ngã sấp úp mặt vào tường. Tôi tiện tay đóng dùm hấn cánh cửa.

Lát sau Củ cải từ nhà tắm bước ra tóc tay gọn gàng, quần áo thẳng thơm chỉ có đôi mắt còn có tơ máu. Hừ, hôm qua tôi cũng hấn ngủ một lượt mà mắt tôi cũng đẹp chứ có lơ lơ cá chết như hấn đâu.

Thời tiết sắp tết nên có hơi lạnh, chúng tôi hai đứa học thiên hạ đi tìm cái gọi là lãng mạn trong truyền thuyết. Nói thật, tôi nghe nói đi chơi xa là mừng mê đi, ra khỏi nhà mà miệng vẫn ngoác ra cười.

Nhưng chỉ đi được một lúc tôi từ tâm trạng háo hức sang cả người co rúm. Cho dù đã mặc áo lông rất ấm nhưng vẫn cảm thấy như đang đi lạc trong Bắc Cực. Vì vậy, để bản thân có thể sinh tồn tôi đưa hai tay ra phí trước thành tư thế ôm Củ cải, nhưng mục đích là làm ấm người.

Quả thật kinh nghiệm tôi nào có sai, người của Củ cải rất ấm. Đáng hận, trong khi tôi lạnh đến cắt da không thấy máu thì hấn thân nhiệt ấm áp như vậy. Lạ lùng cơ thể hấn cũng hơi nóng lên, hình như mới rồi tay lái còn hơi chao thì phải.

Tóm lại tôi là người hèn mọn nên khi đã ôm được lò sưởi thì sống chết không buông, làm ngơ những câu yêu cầu của hấn:

“Bí lùn, bà xã đừng ôm chặt như vậy”.

“Bí lùn, nóng chết ông xã rồi”.

Tôi khinh thường. Trời lạnh thế này mà nóng chết sao? Coi tôi là con cóc à?

...

Chúng tôi đến Hòn đã là năm giờ rưỡi sáng, ông mặt trời sau một đêm ngủ ngon cũng lười biếng lộ mặt ra cho chúng tôi thưởng thức.

Thật sự cảm giác của tôi lúc này chính là vô cùng hưng phấn, đứng trước mặt biển bao la, trong buổi sớm mai chìm hút lú lo, trên cây vẫn còn đọng giọt sương. Tia nắng mặt trời dần dần lộ dạng thật là một quang cảnh làm cho con người ta cảm giác hưởng thụ mà.

Nói ra thì tài văn lễ tề của tôi không đủ nói lên cái vẻ đẹp vô vàn trước mặt, tôi chỉ biết suýt xoa khen ngợi và ngây ngốc nhìn ông mặt trời to như chiếc nón lá đang lóe ra những tia sáng soi rõ nhân gian. Mặt biển phản chiếu những tia nắng ban mai ánh lên sáng rực. Cảm giác này thật là tuyệt.

Một hồi lâu ước chừng gần một giờ đồng hồ, tôi vẫn giữ nguyên tư thế. Bên cạnh nghe tiếng Củ cải nói: “Bí lùn, có sợ môi cổ không?”

Tôi giận dữ quay đầu mạnh mẽ liếc hắt một cái, không may dây thần kinh nào bị căng hay sao, tôi có cảm giác cái cổ mình đau điếng “á” lên một tiếng. Sau đó khung cảnh trước mặt hỗn độn, tôi đau quá ngất đi.

Vậy là chuyến du lịch của chúng tôi chỉ trong một giờ đồng hồ ngắn ngủi đã kết thúc bởi sự kiện tôi nhập viện điều trị.

Nghe Củ cải nói bác sĩ bảo do tôi trong tư thế đó quá lâu mà bất ngờ cử động mạnh, cơ thể chưa kịp thích ứng, nên dây gì gì đó ở cổ bị giãn ra, cơ bị co giật dẫn đến ngất. Tôi hận, nếu không phải tại tên Củ cải kia lắm miệng tôi có thể tức giận mà quay đầu gấp vậy không? Nếu không quay đầu gấp thì thử hỏi cái cổ tôi có bị thế này không? Nếu không bị thế này tôi có bị nhập viện không?

Suy cho cùng lỗi là Củ cải, trăm ngàn cái sai nơi hắt mà ra.

Tôi phải ở bệnh viện mấy ngày, Củ cải cũng ở đó mấy ngày chăm sóc, bởi vì hắt trong lòng ăn năn nên rất nhiệt tình hầu hạ. Tôi được hưởng đãi ngộ nên trong lòng khoan khoái, quên cả bản thân đang nằm bệnh viện. Trong một lần hắt đang bóc vỏ trái cây dâng lên cho tôi, tôi đặc ý nói: “Củ cải, hiện tại bà xã cảm thấy mình rất giống phi tần thời trước a”.

Hắt nghe tôi nói vậy thì nhìn tôi cười cười hỏi: “Vậy nói xem ông xã giống ai?”

Tôi không cần nghĩ liền cười đáp: “Thái giám”.

Củ cải: “...”

...

Chẳng mấy chốc đã đến tết. Dù đã sống cùng nhà một tháng nhưng mỗi lần gọi ba mẹ của Củ cải bằng “ba” - “mẹ” tôi vẫn có chút không thuận miệng. Không được như hắt gọi ba mẹ tôi thân thiết hơn cả ba mẹ ruột. Hắt trông qua thật giống “gian thần bán nước cầu vinh”.

Tôi cùng mẹ Củ cải đi chợ tết, không khí ba mươi tết náo nhiệt. Vì trong nhà có trồng mấy chậu mai nên chúng tôi không phải mua hoa chỉ mua thức ăn đãi khách. Tôi đi một vòng siêu thị gặp cái gì cũng muốn mua, mẹ Củ cải không hề cảm thấy hành động này bản chất là tiêu tiền như nước, từ đầu đến cuối dáng vẻ người giàu đi chợ. Còn tôi cũng tạm coi là người giàu đi, nhưng mà còn phải thêm đuôi hai từ “mới nổi”.

Đêm ba mươi tết cả nhà quây quần, một lúc sau tôi xin phép người lớn đi xem đốt pháo bông. Vị trí đốt pháo ở công viên Hùng Vương mới có mười một giờ ba mươi đã rất đông người.

Củ cải nắm chặt tay tôi vì sợ tôi bị lạc. Tình hình đông người nên hỗn loạn phức tạp, hành động này của Củ cải tôi cảm thấy thật đáng khen nên biểu dương hắt bằng một cây kẹo mút.

Trước giờ tôi vẫn luôn ôm mộng tưởng “thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt”, nên khi nhìn thấy pháo hoa bay lên trời, trong lòng tôi rộn ràng vui sướng. Tôi rất thích giây phút pháo hoa vụt lên nổ tung bắn ra những tia sáng, hình ảnh đó thật đẹp mắt, thật sinh động.

Đêm giao thừa chúng tôi kết thúc bằng những giây phút thưởng thức pháo hoa và cảnh chen lấn của dòng người khi buổi hội kết thúc. Đôi khi ngẫm nghĩ dường như cảm thấy mình đang tự ngược đãi mình, nhưng năm nào cũng vậy vừa kết thúc đêm hội tôi liền quyết tâm sang năm không làm việc ngu ngốc này nữa nhưng chỉ mới buổi chiều ba mươi là tôi chân tay ngứa ngáy muốn chạy đi xem.

Củ cải bảo tôi là người không có lập trường. Tôi thừa nhận phát biểu này ...chính xác.

...

Mấy ngày tết thỉnh thoảng có khách đến thăm tôi cũng chạy về nhà, sau đó trở về nhà Củ cải. Ba mẹ Củ cải xã giao rộng rãi nên khách đến nhà như đi chợ. Tôi vào bếp rửa chén mỗi cả tay.

Buổi tối mừng hai tôi và Củ cải trông nhà. Tôi một tay cầm khoai tây chiên, tay kia cầm cốc nước ngọt mát hướng về màn hình tivi. Chương trình tivi đang trình chiếu những nhà kinh tế mới. Tôi chợt nhìn thấy Củ cải trên tivi, nhất thời cảm thấy hoa mắt.

Tivi quay cảnh phóng viên đang phỏng vấn hân về dự án phát triển trại tôm giống chất lượng cao. Trên màn ảnh hân không giống kẻ ngày thường bị tôi lớn tiếng bắt nạt hay luôn dửng dưng vẻ cười cợt. Lúc này nhìn hân phong thái trầm ổn của một người kinh doanh, khi hân cười nụ cười trông rất dày dặn và trầm tĩnh.

Tôi quay đầu nhìn lại con người thực tế ngoài đời. Ánh nhìn thể hiện chút hâm mộ pha lẫn tức giận. Tôi hâm mộ hân thành công đồng thời giận hân giấu diếm tôi, thì ra hân không đi làm công như tôi nghĩ mà mở luôn trại tôm giống. Vì sao hân không cho tôi biết?

Hân như đọc được tín hiệu không an toàn nhưng vẫn đến gần bên tôi nói: “Sao vậy? Giận à?”

Tôi đẩy hân ra cong môi nói: “Tránh ra, không được tới gần”.

Hân khẩn khoản: “Đừng giận ông xã được không? Kỳ thực trại tôm giống này ông xã liên kết với người khác, so với làm công cũng không khác nhau bao nhiêu mà”.

Tôi nghe hân giải thích mà mát lòng một chút, chỉ ít hân không có gạt tôi hoàn toàn, tôi gượng cười với hân một cái, tiện tay ban cho hân một miếng khoai chiên.

Hân được tôi cho ăn mà miệng nở nụ cười. Kỳ thật tôi thấy hân thật trẻ con.

Mấy ngày tết trôi qua nhanh, trong gia đình có sự kiện xảy ra: Do công việc của Củ cải đường xá xa xôi nên ba mẹ chồng tôi quyết định cho chúng tôi ở riêng, “vừa tiện cho nó đi làm vừa có không gian riêng cho hai đứa”. Tất nhiên câu này là ba chồng tôi nói.

Vì vậy tôi từ giả mái nhà thứ hai cùng Củ cải dọn đến ngôi nhà mới.

4. Chương 4

Ngôi nhà của chúng tôi thuê ở gần khu dân cư đông đúc. Tuy ồn ào nhưng được cái đi chợ rất gần.

Tôi và Củ cải vẫn ngủ chung. Khụ khụ, mong mọi người đừng hiểu lầm sự trong sáng của tôi, kỳ thật chuyện chăn gối chúng tôi vốn không có gì ám muội, chẳng qua nhà có phòng khách và hai phòng riêng chúng tôi ngủ một phòng, còn một phòng để làm việc.

Tôi thể hiện ý chí đi tìm việc làm nhưng cái thời buổi “ruồi nhiều mật ít” mà tôi là một con ruồi bắt tài nên khi vừa nộp hồ sơ nhanh chóng bị loại ngay từ vòng đầu, còn không có cơ hội nhìn mặt người phỏng vấn.

Qua một thời gian đợi việc buồn chán tôi nảy sinh ý tưởng “giật gân”: Viết tiểu thuyết.

Lúc còn đi học điểm môn văn của tôi rất khá, hầu hết giáo viên đều nghĩ tôi nhất định thi vào báo chí hay một ngành nào đó thuộc khối C. Đến khi giáo viên chủ nhiệm nhìn thấy tôi nộp hồ sơ dự thi khối A, nét mặt ông lộ vẻ kinh hoàng. Cái này thầy phản ứng không quá đâu.

Thật sự khối A tôi chỉ có mạnh về môn vật lý, còn toán thì bạn đã biết tôi kỳ thực ngu, còn hóa học thì thật là bất đắc dĩ mà đủ điểm qua.

Còn nhớ năm tôi học mười hai, mấy cái công thức hóa học hữu cơ dài ngoằn làm tôi choáng váng. Tôi không nhớ nổi đâu là công thức của glucozơ, đâu là tinh bột hay xenlulozơ. Vì vậy trong nhà tôi có những ký hiệu hóa học trên nhiều vật dụng.

Ví dụ như cái bàn gỗ hay tất cả những gì đồ gỗ trong nhà tôi đều cố định lên đó công thức của xenlulozơ, trên nắp hủ gạo tôi dán lên công thức tinh bột, rồi ngay cả đường, rượu đều có... Vì vậy nhà tôi bị những mảnh giấy linh tinh lổm đổm, trông qua cũng giống bùa trừ tà của mấy đạo sĩ thời xưa.

Đối với khối C tôi chỉ mỗi có môn Văn là mạnh. Kỳ thực có lúc tôi cảm thấy mình rất giàu cảm xúc, dễ xúc động mạnh, đôi khi chỉ một chuyện nhỏ mà nước mắt đã tuôn dòng như dề vờ. Thông thường tôi dễ mũi lòng trước cảnh ngộ không may người khác, tôi cảm thấy mình có tư chất của một người lương thiện.

Thêm một cái nữa, con người tôi vốn không phải là người thực dụng, thường thì tôi vẫn hay có những giấc mơ thuộc về màu hồng. Đôi lúc tôi nghĩ một lúc nào đó trong đời mình gặp một vì công tử hào hoa phong nhã, ngay lần đầu tiên gặp tôi, anh ta liền bị sét ái tình đánh trúng, sau đó điên cuồng theo đuổi, quỳ dưới chân tôi van xin tình yêu, tôi nhân từ ban cho anh ta chút nụ cười tươi tắn.

Về cái khoản này tôi không có mơ viễn giông à, dù IQ thật sự làm tôi có chút tự ti nhưng nói về ngoại hình tôi xưa nay vẫn không nghĩ mình đến nỗi nào. Bởi vì vẫn có nhiều đứa bạn bảo với tôi: “Nếu ngoại hình mày giảm xuống bù cho IQ thì hay biết mấy”. Dù tôi biết trong lời khen có ý chê nhưng vẫn thấy tự hào, ít ra tôi vẫn có mặt mạnh nha.

Tuy nhiên còn về môn sử nhắc đến run mình a.

Trí nhớ những con số của tôi cực kỳ kém vì vậy những sự kiện bị tôi làm rối tinh rối mù, ví như tôi nhớ nhầm ngày khởi nghĩa Nam kỳ thành chiến dịch Điện Biên Phủ, ngày giải phóng miền Nam với cách mạng tháng tám. Có lần giáo viên dạy sử khi chấm bài thi của tôi nghe nói đã bị tăng huyết áp.

Làm giáo viên thật là có khả năng tuổi thọ ngắn a.

Địa Lý thì miễn không nói đi, bởi vì tôi không phải chỉ không biết coi bản đồ ngay cả phương hướng Đông, Tây, Nam, Bắc cũng không biết. Nếu thực sự có ngày mặt trời mọc ở hướng Tây e rằng tôi cũng không phát giác ra. Khi đó kính nhờ báo chí đăng tin vậy.

Tuy nhiên trước đây tôi cũng từng viết truyện nhưng là viết tự mình đọc, và không tự tin nên không dám đăng lên. Hiện tại vì rảnh rỗi thôi thì dốt thời gian vậy.

Buổi tối Củ cải về nhà tôi trình bày hần nghe ý tưởng, không nghĩ hần hào phóng lên mạng mở cho tôi một trang web, coi như cổ vũ tinh thần.

Sự nghiệp văn chương của tôi bắt đầu từ đó.

...

Nói chung tôi tuy là thuộc phái lý thuyết, có nghĩa là lý thuyết thì điểm mười còn thực hành điểm một. Nhưng chuyện lần này tôi thật sự quyết tâm lắm.

Vì vậy chẳng bao lâu tôi cho ra lò tác phẩm đầu tay tên là “Yêu ngõ là mơ”.

Sau khi đăng được một nửa truyện, tôi hăng hái vào xem ý kiến bạn đọc, xem xong mấy cái ment, tôi nước mắt như mưa gục đầu nức nở khóc.

Hồi lâu Củ cải vào phòng nhìn thấy tôi trong tình trạng này vội vàng hỏi: “Bà xã sao vậy?”

Tôi vốn đã ngừng khóc nghe Củ cải hỏi lại giống như bị chạm vào nỗi đau, bước mắt lại chảy ra, tay chỉ vào màn hình. Củ cải chạm vào con chuột màn hình nhấp nháy phát sáng, hiện lên những dòng comment như sau:

Toctien: “Ôi cái này mà là tiểu thuyết sao? Tác giả này viết gì mà loạn lên, đọc không hiểu gì hết”.

Matnaithongay: “Truyện này đọc chán quá”.

Yeumuaxuan: “Tác giả này viết cái gì đây?”

Bibobibo: “Cũng tạm tạm”.

...

...

Củ cải không nói gì nhẩn ngòi xuống đọc hết những câu ment, tôi lúc này nước mắt đã ngừng chảy chỉ có thỉnh thoảng không nén nước nấc lên một tiếng “hức”.

Củ cải đọc xong vẫn im lặng, tôi cảm thấy có lẽ quả thật truyện của mình không ra gì yếu ớt nói: “Có phải rất tệ không?”

Củ cải lắc đầu: “Không phải, bà xã tiếp tục viết đi”.

Tôi phân vân: “Nhưng có rất nhiều người chê”.

Củ cải vuốt tóc tôi triu mến nói: “Đọc tiểu thuyết cũng có nhiều tư tưởng khác nhau cũng giống như mỗi tác giả đều có cách viết khác nhau vậy, đừng bỏ cuộc vì những ý kiến đó. Biết đâu còn rất nhiều người sẽ

thường thức được phong cách của bà xã. Nếu lúc này bà xã bỏ cuộc không phải làm những người đang ủng hộ bà xã thất vọng sao?”

Nghe xong những câu triết lý của Củ cải tôi như ngộ ra được chân lý, bất giác ôm chầm lấy nói: “Ông xã, ông xã đúng là số 1”. Đây là lần đầu tôi chỉ gọi hắn là ông xã mà không có đuôi củ cải.

Củ cải nhất thời không thích ứng được cả người cứng đơ.

...

Đạo này trong số các ment tôi phát hiện ra một tài khoản tên là “bankhongbiếttui”, người này rất là nhiệt tình giống như fan của tôi vậy, đôi lúc sẽ đưa ra mấy vấn đề những sai sót trong truyện của tôi. Rất tế nhị và nhẹ nhàng làm tôi cảm thấy đây chân chính là người tốt.

Vì vậy tôi thường hay trả lời và trò chuyện cùng người này, qua phong cách viết hình như là con trai nhưng người này thật khó tính, tôi mấy lần đề nghị kết bạn vẫn phớt lờ. Dám coi thường mỹ nữ a.

Xem xong ment tâm trạng tôi cũng tốt hẳn, sau khi đăng xong chương mới tôi lon ton vào bếp chuẩn bị cơm chiều chờ Củ cải về ăn.

Nói về tay nghề bếp núc của tôi thì không cần nghi ngờ nha, ít nhiều thừa hưởng gen di truyền từ thời bà ngoại là thợ nấu đám. Tôi vẫn hiểu cái gọi là qua thời gian mọi thứ sẽ phai nhạt nhưng không phai chỉ mới có hai đời mà phai nhạt nhanh như vậy.

Thức ăn tôi nấu chỉ có Củ cải là ăn không ý kiến. Còn lại từ lúc tôi còn ở nhà tôi hay nhà Củ cải tôi chỉ là chân chạy vặt hoặc phụ bếp linh tinh cơ bản không có cơ hội động tới xoong chảo.

Không phải hoàn toàn vì tôi nấu ăn không ngon lắm thôi đâu mà còn tôi là “khắc tinh” của thủy tinh, sành, sứ. Hầu như có nó thì không có tôi, có tôi thì nó bể nát. Vì vậy khi ra ở riêng vật dụng trong nhà tôi đều được mẹ chồng tôi mua bằng chất liệu bêca hay inoc. Mấy em này thân thể dẻo dai nên đã hai tháng nay vẫn chưa bị tôi vùi dập lẫn vào thùng rác.

Củ cải về nhà thấy trên bàn có nhiều món ăn như vậy thì lộ vẻ ngạc nhiên hỏi: “Sao nấu nhiều món vậy bà xã?”

Tôi cười hì hì đáp: “Hôm nay bà xã tâm trạng vui nên ăn nhiều”

Hắn hỏi: “Chuyện gì mà vui?”

Tôi: “Bởi vì truyện của bà xã đã có nhiều lượt vào xem, cũng không còn những lời ment gay gắt như lúc trước”. Thực ra lúc nhận nhiều lời chê bai quá tôi đã đại tu sửa phần lớn nội dung nên hiện tại đang viết theo một hướng khác.

Hắn nói: “Vậy tốt lắm, bà xã cứ tiếp tục cố gắng”.

Tôi ăn xong cái bụng to như có bầu năm tháng, chậm rãi lê người ra phòng khách bỏ mặt bãi chiến đầy ắp dầu mỡ cho Củ cải xử lý, thông thả mở tivi xem.

Truyền hình đạo này chiếu mấy cái bộ phim Hàn Quốc, thực ra tôi cũng thích phim Hàn lắm nhưng Củ cải không cho tôi coi, bởi vì lần nào coi mấy cảnh thương tâm tôi cũng khóc chết đi sống lại y như mình là nhân vật chính. Củ cải sợ tôi khóc nhiều thành mù mắt như trong truyền thuyết nên mua mấy cái đĩa phim hành động và hài kịch để sẵn ở nhà.

Vì lòng tốt này của hắn tôi cũng ngoan ngoãn nghe theo chuyển sở thích sang Hồng Kông và Trung Quốc.

Bộ Phim bằng chứng thép của Hồng Kông đang hot hiện nay, thực ra bộ này coi thật thích. Mấy cái máy móc công nghệ làm tôi mê mẩn. Đặc biệt là tôi thích nhân vật chính Âu Dương Chấn Hoa tuy hắn không có đẹp trai như mấy thần tượng khác của tôi nhưng tôi thích cái vẻ mặt uyên bác của hắn. Người ta bảo thiếu cái gì thì cần cái đó, tôi là thiếu IQ nha.

Không biết ngoài đời hắn có thông minh vậy không ta?

Củ cải sau khi hoàn thành nhiệm vụ ngồi xuống bên cạnh tôi cùng xem. Sau một hồi điều tra phá án, trong vụ án mới xuất hiện nhân vật cảnh sát Trương gì đó, luôn lưỡi biếng làm madam Lương bị khiển trách. Đến

cảnh anh ta hối hận dắt madam Lương về nhà mình tôi nhìn thấy con chó nhà anh ta rất dễ thương, đặc biệt mang tên “củ cải”.

Tôi nhìn con “củ cải” trong ti vi rồi nhìn ông xã củ cải kế bên cười lên mấy tiếng, kết quả tôi bị Củ cải cốc một cái vào đầu, đau đến thấy đom đóm, người này ra tay liền dùng chiêu sát thủ không chút lưu tình.

Tôi giận, đứng lên bỏ về phòng, Củ cải hoảng hốt tắt tivi đuổi theo, tôi vội vàng đóng cửa lại nhưng hình như bị vướng cái gì đó nhìn kỹ ra là cái chân của Củ cải. Đây là lợi thế của chân dài sao?

Leo lên giường tôi vẫn còn giận, trằm mền kín mít Củ cải mạnh mẽ lòi ra, tôi kiên trì nắm lại. cứ như vậy y như trò chơi kéo co. Nhưng qua một lúc, cái sức lực của tôi quá mong manh cái mền bị đội bặt toàn bộ lấy hết, tôi giận dữ trằm mất một cái.

Bất ngờ trong phòng vụt tối, xòe năm ngón tay cũng không thấy. Chắc lại mất điện. Tôi đang quờ quờ bước xuống giường tìm cái đèn cây đốt lên thì bỗng bị một cánh tay mạnh mẽ kéo tôi trở lại, ngã nhào vào cái gì cứng rắn, lấy tay sờ nhân ra lồng ngực của một người – Chính là Củ cải.

5. Chương 5

Củ cải nín thin có vẻ tin tôi, nhưng vẫn chưa hết sợ hãi ôm tôi không buông, tôi thở dài để mặc hắn. Dù sao hắn cũng nhiều lần giúp tôi, lần này coi như tôi giúp ngược lại hắn.

Vậy là cả đêm tôi nằm trong lòng hắn ngủ. Tiết trời bắt đầu sang hè tôi bị hắn ôm nóng bức đến chảy mồ hôi. Thật là một đêm khó ngủ.

...

Bởi vì một đêm trần trọc sáng nay tôi ngủ một giấc đến mười giờ, nghe bao tử sôi sùng sục như cơm sôi mới luyến tiếc rời giường.

Đang ăn sáng cái em điện thoại của tôi kêu lên inh ỏi, một số máy lạ huơ, tôi cầm máy lên nghe: “Alô”.

“Bí lùn phải không?” Bên kia một giọng ấm áp hỏi hời hợt.

Tôi giật nảy người một cái, cái giọng này rõ ràng không quen à nghe, nhưng biết rõ tôi là Bí lùn, chẳng biết thần thánh phương nào. Tôi nói: “Phải? Cho hỏi huynh đài là ai?” Tôi tự tiện dùng cách nói kiêu hiệp cho nó có phần kịch tính.

Bên kia một tràng cười thích thú, giọng vui vẻ: “Anh là Vĩnh đây, còn nhớ không? Lúc trước anh có đến nhà em mấy lần”.

“Vĩnh”, cái tên này nghe lạ lạ quen quen. Tôi nhớ ra rồi, anh ta chính là con trai bác Quang. Người này là bạn bè với ba tôi, mấy năm trước đến nhà có đem theo một con trai, người đó là...là... hotboy nha.

Tôi nghĩ tới đó miệng đã ra lời, reo lên: “Có phải anh Vĩnh rất đẹp trai con của bác Quang không?”

“Khụ khụ, là anh”. Bên kia anh Vĩnh dường như bị sốc đáp.

Tôi: “Sao anh biết số điện thoại em?”

Anh Vĩnh: “Có phải ba tháng trước em nộp hồ sơ xin tuyển vào vị trí thu ngân ở Trung tâm mua sắm điện thoại Quang Vĩnh không?”

Tôi : “Phải”. Như nghĩ ra tôi vội hỏi: “Đó là của nhà anh?” Ôi trời, trùng hợp làm sao?

Anh Vĩnh: “Uhm. Hôm qua anh xem lại hồ sơ nhìn lý lịch mới biết em từng nộp hồ sơ, khi nào em rảnh thì đến nhận việc đi”.

Khi nào rảnh? Hehe là bất cứ khi nào đó. Tôi trúng số rồi, tôi có việc làm rồi. Tôi mừng thiếu đều nhảy dựng lên, vội đáp: “Mai em lập tức đến”.

Anh Vĩnh: “Vậy được, mai gặp”.

Tôi: “Chào anh”.

Quảng điện thoại tôi cả người rạo rức tưởng đến cảnh ngày mai đi làm, trong lòng giống như đóa hoa hướng dương nở rộ.

...

Củ cải nghe tôi đi làm chỗ anh Vĩnh thì không hài lòng nói: “Bà xã không đi làm ông xã cũng có tiền nuôi mà.”

Cái gì đây? Đây không phải vấn đề tiền bạc mà là vấn đề mặt mũi a. Tôi đâu thể mãi xài tiền của Củ cải, nếu sau này tôi và Củ cải ly hôn tôi cũng phải tự lập chứ. Quan trọng là tôi đi làm có thể gặp anh Vĩnh đẹp trai nha, người này tôi cứ nghĩ sẽ trở thành minh tinh hay sao gì đó không nghĩ có ngày anh làm sếp của tôi, tôi hân hạnh cùng anh ra vào chung một cánh cửa..

Tôi nhăn mặt nói: “Bà xã đi ra xã hội sẵn thứ quý hiếm không phải là đi làm kiếm tiền không đâu nha. Cái này là một công đôi chuyện”.

Hắn lạnh lùng nhìn tôi nói: “Tùy bà xã”.

Nói xong bỏ vào nhà tắm, xả nước ào ào. Hừ, kệ đi, trời không chịu đất thì đất cũng chẳng chịu trời. Tôi lại mơ tưởng đến lúc hít thở cùng không khí với anh Vĩnh cả người đã lâng lâng, bỏ chuyện giận nhau Củ cải qua một bên.

Tối đó lần đầu tiên tôi và Củ cải quay lưng mà ngủ, tuy tôi trong lòng khó chịu nhưng chẳng bao lâu cũng miễn cưỡng nhắm mắt.

Tôi thấy Củ cải giận tôi bỏ nhà đi, tôi chạy theo nắm tay hắn nhưng hắn vô tình văng ra, còn mạnh tay đẩy tôi ngã dưới đất. Tôi nước mắt lưng tròng, hắn ánh mắt lạnh lẽo sau đó ung dung đi mất.

Tôi la lớn: “Củ cải, Củ cải”, lúc này nghe bên cạnh có tiếng gọi “Bí lùn, Bí lùn...” Tôi giật mình thoát khỏi cơn ác mộng, vừa định thần, nhào vào lòng Củ cải khóc sụt sùi.

Củ cải dùng tay lau mồ hôi hai bên thái dương của tôi, thật dịu dàng. Tôi tấm tức nói: “Củ cải không được làm mặt lạnh với bà xã. Huhu”

Củ cải gạt đầu lia lịa: “Được, được”.

“Củ cải, không được bỏ mặt bà xã, càng không được ăn hiếp bà xã, hichic”. Tôi nước mắt nước mũi quệt vào áo hắn.

Có lẽ Củ cải lo mất giấc ngủ sướng khoái đáp ứng luôn: “Được mà”.

Tôi yên tâm. Ở trong lòng Củ cải một lúc thì ngủ. Tôi không biết vì sao trong giấc mơ mình lại đau khổ khi bị Củ cải bỏ mặc, chỉ biết dù là mơ nhưng đáng về tôi rất thương tâm a.

...

Tôi bước vào Trung tâm mua sắm điện thoại Quang Vĩnh, nét mặt đặc ý giống như khách mời quốc tế. Hắc hắc trong đời tôi đây là lần đầu tiên tự tin giễu võ dương oai. Tôi coi vậy mà cũng thuộc hạng mặt dày không hề thấy ngượng vì vào làm việc “bằng cửa sau”.

Mấy nhân viên bán hàng đều nhìn tôi đầy bất ngờ khi thấy tôi một đường đi thẳng vào phòng ông chủ. Hihi, cái này gọi là “ô dù hơn 5 năm năng lực”.

Tôi gõ cửa phòng, nghe hai tiếng: “Vào đi”, trong lòng hồi hộp nhẹ đẩy cửa bước vào. Anh Vĩnh đang ngồi ở trên ghế xoay xoay nhìn tôi cười tươi: “Đã lâu không gặp”.

Tôi ngượng ngùng nhìn anh lấp bắp lấp lại: “Đã...đã lâu không gặp”.

Thực ra tôi không có bị tật nói lắp, có điều là tôi run quá. Thử hỏi xem lần đầu diện kiến ông sếp bị ai mà không run, hơn nữa đây lại là ông sếp siêu đẹp trai. Tôi e dè đưa mắt nhìn anh xong liền cụp xuống, bởi vì sao vì tôi thấy anh cũng đang nhìn tôi nha.

Chỉ có một cái ngần ngừ liếc mắt tôi đã sơ sơ kết luận như sau: Anh Vĩnh càng lớn càng đẹp trai. Nếu như không phải vì tôi giả vờ e thẹn đã sẵn tối kéo cầm anh lên dùng ánh mắt như đèn pha soi rõ đến lỗ chân lông của anh luôn, sau đó trợn mắt hỏi: “Anh dùng kem dưỡng hiệu nào?”

Đó chỉ là cái mơ tưởng thôi, mơ tưởng nghĩa là trong lòng mình đang tái hiện cái cảnh đó, tôi nhập vai thật sát, nên trên môi nở ra nụ cười ngớ ngẩn như bệnh nhân giai đoạn trối tay điều trị, nét mặt ngu chưa từng thấy.

Anh Vĩnh định lực không đơn giản, nhìn tôi tỉnh bơ, còn đáp lại bằng nụ cười nồng thắm, lộ ra chiếc răng khểnh thật đau tim a. Tôi lúc này hạ quyết tâm phải thu phục bằng được anh trai đẹp này.

Tôi vội vàng thu hồi cái dáng vẻ hám trai đại tỷ, khiêm tốn nói: “Em đến đây nhận việc như hôm qua đã hứa”. Hehe, tôi nói đã hứa chính là anh đã hứa với tôi í, không phải tôi hứa với anh đâu. Công nhận tôi lém lỉnh ghê, nghĩ ra một câu đỉnh như vậy.

Anh cất giọng ấm áp: “Uhm, em thật có tác phong nhanh nhẹn. Em đã từng qua công việc kế toán rồi phải không?”

Ách, đây là vấn đề tế nhị à, dù gì lịch sử công tác của tôi cũng hơi bị vấn đề. Tôi cố gắng ép mình nhả ra cái giọng dịu dàng nhất: “Dạ, em cũng có biết một ít”.

Anh Vĩnh là người hiểu chuyện, nghe vậy nói: “Vậy thì tốt quá, em cứ thoải mái làm việc, có gì không hiểu thì hỏi mọi người, nhân viên ở đây rất nhiệt tình”.

Tôi nghe nói thế mừng rơn. Gật đầu với anh.

Anh dẫn tôi ra quầy, vị trí thu ngân kiêm xuất hóa đơn còn trống, cái ghế đó giống như đang vẫy tay với tôi.

Anh Vĩnh lên tiếng: “Đây là Hân, từ nay cô ấy chịu trách nhiệm thu ngân, mọi người hãy giúp đỡ cô ấy làm tốt công việc”.

Tôi cười tươi gật đầu với hơn chục người, cái cổ yếu ớt của tôi lại một phen bị dày dọa”.

Anh Vĩnh nói tiếp: “Để thể hiện chào đón nhân viên mới, hôm nay cơm trưa tôi mời mọi người”.

Tiếng vỗ tay vang lên cùng với ánh mắt sáng ngời của mọi người, tôi ánh mắt mê trai một lần nữa hướng về anh Vĩnh.

Anh Vĩnh thản nhiên đón nhận tín hiệu của tôi, đều giọng nói: “Mọi người làm việc đi”. Nói xong anh cười với tôi một cái rồi quay về phòng.

Tôi vẫn còn đang thần người vì nụ cười như ban mai của anh, chợt nghe sau lưng một trận khí lạnh thổi tới. Tôi quay đầu lại nhìn phát hiện tất cả nhân viên nữ đều nhìn tôi với ánh mắt mà theo như tôi suy đoán chính là “hình viên đạn”.

Thì ra ở đây tôi có nhiều tình địch lắm nha. Tôi bắt đầu lo lắng cho kế hoạch thu phục trai đẹp sắp tới, đồng thời giận anh Vĩnh đã lừa tôi, rõ ràng mấy người ở đây chỉ có thân thiện với mỗi mình anh, vậy mà cách đây mấy phút tôi còn ảo tưởng những mối quan hệ đồng nghiệp nữa cơ đấy.

Xem ra tôi phải một phen bầm dập mới có thể có được tình yêu, số của tôi khổ thật.

6. Chương 6

Cái gọi là mời cơm trưa chính là tất cả nhân viên theo sau ông chủ đẹp trai đi đến nhà hàng, anh Vĩnh hôm nay đóng vai trò vừa là “chủ trì” vừa là “chủ chi”, thiện cảm của tôi dành cho anh lại theo cấp số cộng mà tăng. Tôi xưa nay vốn thích con trai ga lăng, hào phóng mà.

Mấy nhân viên nữ cửa hàng tôi lại một phen nhường nhường nhịn nhịn ăn như mèo bệnh, e lệ liếc mắt đưa tình với sếp. Tôi là người mới nên bao nhiêu chỗ tốt, chỗ thuận lợi bị bọn hồ ly giả hoạt chiếm hết, tôi ngồi chếch anh một hướng 370, theo hướng thẳng mà chia cặp tôi đối diện với cây cột cái to dùng của nhà hàng.

Thật đáng buồn thay!

Nhưng mà bỏ đi, tôi dù sao cũng là một người thông minh (!), biết nhìn xa trông rộng. Vì để có sức trường kỳ kháng chiến tôi kệ họ giờ trò nịnh nọt, hùng hục ăn như trâu bò.

Sau một hồi ăn xong da bụng tôi căng như da trống, hơi bị có cảm giác mất tích vòng 2. Tôi nhìn quanh không thấy anh Vĩnh, còn chưa biết đã đi đâu thì tôi cảm giác từ trường ở đây rất mạnh à, gần năm mươi con mắt nhìn tôi như thể xăm soi xem trên mặt tôi còn dính lại thức ăn thừa không? Tôi vụng về đưa tay lên quệt ngang miệng, lập tức nhận được một tràng cười đả kích.

Huhu tôi muốn khóc quá, hốc mắt bỗng đỏ hoe. Bất ngờ anh Vĩnh đột ngột quay trở lại, mọi người lại một phen giả vờ giả vịt. Anh Vĩnh nhìn tôi chợt hỏi: “Sao mắt đỏ vậy Hân, thức ăn cay quá hả?”

Tôi nuốt cơn giận xuống, một mình tôi có thể chống lại một tổ chức bự vậy sao? Gượng cười nói: “Dạ, cay quá. Em không thích ăn cay”.

Anh Vĩnh ra vẻ áy náy: “Lúc này anh quên hỏi”.

Thấy chưa, tôi biết anh Vĩnh là người tốt mà.

Chính nhờ sự ưu ái rõ ràng của anh Vĩnh mà buổi chiều về cửa hàng tất cả mọi người ai cũng cảm ghét nhìn tôi. Tôi vì tình yêu vĩ đại giả ngu giả điên.

...

Tôi về đến nhà, mở cửa bước vào nghe một mùi thơm phức. Tôi đối với thức ăn ngon đặc biệt nhạy cảm, nhanh chân chạy vào bếp nhìn thấy Củ cải đang tay nấu tay xào, hình ảnh này tôi tưởng đến câu nói “người chồng đảm đang xuống bếp”, không hiểu sao trong lòng chợt có cảm giác Củ cải thân thiết không sao diễn tả.

Tôi quay về phòng tắm xong đã thấy thức ăn được dọn ra, tôi hào phóng tặng cho Củ cải một nụ cười tươi rói. Hân thấy biểu hiện này không không biết vì cái gì ngêch mặt ra.

Sau bữa ăn tôi vào bếp rửa chén. Công nhận Củ cải giỏi lắm, nấu đến đâu đẹp đến đấy, nhà bếp gọn ơ. Chẳng bằng cái đứa như tôi bừa bộn, Lúc này nhìn qua nhà bếp cứ ngỡ mới rồi người vào bếp là người vợ hiền thực giỏi giang.

Sự đời lắm khi trái ngược thế đấy, Củ cải một thân hoàn hảo ưu điểm, tôi cũng là một người hoàn hảo - huhu nhưng mà hoàn hảo khuyết điểm.

...

Dù công việc bận rộn nhưng tôi vẫn cố gắng tiếp tục viết tiểu thuyết, nó chính là đứa con đầu lòng của tôi a. Vì vậy tôi phải rất, rất nhiệt tình chăm sóc nó.

Mãi đến mười một giờ tôi mới viết xong một chương, buồn ngủ riu cả mắt. Tôi phát hiện ra việc tôi đi làm sẽ làm mất đi một khoảng không gian khác, không gian xem phim cùng Củ cải. Tôi cảm thấy hân có vẻ không vui, vì vậy bò lên giường, ngón tay khẽ chọc chọc vai hân.

Hân mở mắt ra không nói một lời kéo tôi vào lòng sau đó nhắm mắt tiếp tục ngủ, tôi hơi động đậy muốn thoát ra nhưng không hiệu quả. Không lẽ hân coi tôi là gối ôm. Nhưng tôi không dám quá kịch liệt đẩy hân ra, dù sao ngày mai hân cũng đi làm và tôi cũng sợ mình gặp lại giấc mộng hôm qua nữa. Tôi đối với anh em xưa nay vốn có nghĩa khí.

Vậy là tôi lại một đêm ở trong lòng Củ cải ngủ. Thực ra không hiểu sao tôi cảm giác khi ôm Củ cải ngủ thì giấc ngủ đến thật nhẹ nhàng và yên bình.

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, tính đến nay tôi đã làm ở Quang Vinh được một tháng.

Từ giây phút xác định xung quanh ta là địch, tôi áp dụng chiến lược “dù có nhiều bạn bè thì bạn vẫn phải cố gắng, dù không có bạn bè bạn vẫn có thể khẳng định chính mình”. Câu nói này không phải của ông cổ nhân nào cả mà là do tôi tự mình nghĩ ra.

Tôi điều chỉnh cổ áo, xong xuôi ngắm mình trong gương một lần, mới bước lại bàn cầm túi xách chuẩn bị đi làm. Cử cái đứng ở cửa nhìn tôi nói: “Để ông xã chở bà xã đi”.

Kỳ thực chiếc Air Blade của Cử cái ít nhiều cũng đẹp hơn em future của tôi, vì vậy tôi phớt lờ với em future thân thuộc nhảy lên xe Cử cái. Không phải tôi “có mới nới cũ” mà là tôi có mới bỏ cũ.

Cử cái đưa tôi đến trước cửa hàng thì dừng lại, trước khi đi còn nói với tôi một câu đầy tính người: “Chiều ông xã đến đón”.

Tôi chào Cử cái rồi bước vào cửa hàng, thân nhiên đón nhận cái bĩu môi hay liếc mắt của mọi người. Thói đời vậy đó “trâu buộc ghét trâu ăn”, bởi vì gần đây tôi và anh Vĩnh thỉnh thoảng tách lẻ đi ăn cơm, làm bọn người kia chỉ âm thầm uống thuốc trợ tim nên họ sinh hận.

Công việc bán buôn thì ngày rảnh, ngày bận. Lúc nhàn rỗi tôi cũng tranh thủ lướt web kiểm tra xem có cái ment nào mới không? Tôi là người hòa nhã, ai ment cho tôi tôi liền trả lời.

Bankhongbiettui giống như là rôbốt được cài sẵn chương trình, mỗi ngày đều đặn gửi tôi một cái ment. Tôi đối với người này vô cùng cảm kích, vì nhờ anh ta mà tôi cải thiện nhiều lỗi trong cách hành văn của mình, cho đến hiện tại tác phẩm của tôi cũng gần bước đến giai đoạn gọi là “chuẩn bị thu hoạch”.

Đồng thời với thuận lợi của tác phẩm, cây tình yêu của tôi hiện tại cũng đã sắp đơm hoa.

Dựa trên cơ sở mối quan hệ tốt đẹp gần đây, tôi phân tích xác suất thấy tôi và anh Vĩnh có khả năng sẽ tiến đến giai đoạn “yêu đương nồng thắm”, nghĩ đến điều này đôi lúc ngồi một mình tôi hay ngốc nghếch cười.

Giờ làm việc trôi qua thật mau. Buổi chiều, Cử cái gọi điện thoại nói là có việc đột xuất không đến đón tôi được, tôi vì không muốn hấn áy náy trong lòng nên luôn miệng nói tự mình về. Dù sao cũng không có gì to tát nha, cùn lăm tôi đi xe ôm hay taxi gì đó.

Tôi vừa buông điện thoại xuống thì nó chọt reo lên có tin nhắn, tôi mở ra coi hóa ra là của anh Vĩnh: “Tối nay Hân có rảnh không? Anh mời em đi ăn cơm”.

Tôi lòng nở rộ hoa mùa xuân, cầm điện thoại trên tay mà trong lòng vô cùng vui sướng, haha cái cách nhắn tin này giống y trên truyền hình đây mà, rõ ràng anh Vĩnh có ý cùng tôi hẹn hò. Tôi vội vàng nhắn trả anh bằng hai chữ cực kỳ xúc tích: “Dạ, được”.

Đừng nói là tôi rảnh, cho dù có hẹn tôi cũng hủy hẹn mà đến với anh.

...

Chúng tôi bước vào nhà hàng quen thuộc, nơi này thỉnh thoảng anh Vĩnh cùng tôi đến đây vì vậy khi bước vào tôi không có gì ngạc nhiên.

Anh Vĩnh kéo ghế cho tôi ngồi sau đó mới ngồi xuống đối diện, con trai galăng kiểu này cô gái nào mà không mê tí. Cho dù là đá cũng sẽ mòn, sắt cũng sẽ gỉ sét a.

Tôi gọi mấy món ăn chủ yếu là hải sản như: Cua hấp nê, tôm rim nê, còn có cháo hào nữa. Mấy món ăn này thật ngon lăm nha, tôi đã ăn qua nhiều lần rồi, cực kỳ thấy ghiền.

Người phục vụ đi rồi, không khí yên tĩnh làm cho tôi có chút không tự nhiên. Đại khái là cảm giác khi bạn ngồi cùng một người mà bản thân mình vô cùng thích thì đừng nói là anh ta đang nhìn bạn, cho dù anh ta đang nhìn bóng đèn bạn cũng thấy e thẹn nữa là.

Một trong những cách chữa thẹn chính là nhìn chân mình, bởi vì chân tôi thì tôi ngày nào mà chẳng nhìn khi đi giày, vì vậy tôi nhìn chân người khác cho đỡ ngượng.

Ở trên lối đi ra cửa tôi đặc biệt để ý một cô gái mặc váy màu hồng phấn. Vì sao tôi lại chỉ mỗi để ý cái chân người này, chính vì ở Cà Mau mặc váy tỷ lệ phần trăm rất thấp.

Đôi chân cô ấy thon dài thẳng tắp không giống chân tôi bắp có hơi tròn tròn, cô ta mang một đôi giày cao gót cao bằng đôi guốc cà khoeo hồi đám cưới của tôi. Tôi tò mò quan sát xem gương mặt cô ta có đẹp hơn tôi không, nhìn cô ấy xong tôi như bị điện giật. Tôi không nghĩ có người xinh đẹp như vậy cùng mình ở cự ly gần.

Bởi vì tôi luôn nghĩ là người đẹp cho dù là nam hay nữ là trời sinh phải làm người mẫu hay ca sĩ. Nếu không nhất định là mình tính gì gì đó để hào quang chói lọi, ngăn người chiêm ngưỡng. Nếu không bạn nghĩ xem một chậu hoa đẹp đem cất trong chỗ kín cho dù là kết sắt chất lượng cao đi nữa thì phỏng có ích gì.

Bản thân tôi nhiều khi mê trai cũng có lúc mê gái. Ặc, ý là thấy con gái đẹp tôi cũng thích ngắm chứ không phải gì kia kia đâu. Tôi là người trong sáng đấy nhé.

Tuy nhiên lúc tôi chuyển trọng tâm sang người đàn ông bên cạnh, xem con “cóc ghê” nào dám ăn thịt “thiên nga” thì trông mắt tôi gần như muốn rớt xuống, bởi người tôi nhìn thấy là người quen, không phải cực kỳ quen - chính là Củ cải.

Củ cải không trông thấy tôi, cùng cô “thiên nga” xinh đẹp đang từng bước rời khỏi nhà hàng. Bỗng dưng tôi nghe lòng mình nặng như đeo đá, hô hấp cũng nặng nề đi. Có lẽ tôi đang mặc cảm sắc đẹp.

Củ cải bước đến bên cạnh một chiếc xe hơi, vì trời tối nên qua ô cửa kính tôi chỉ kịp thấy xe màu đen mà không biết hiệu gì? Có đắt tiền không? Hắn galăng mở cửa xe còn nhe răng cười với “thiên nga” nữa chứ, sau đó đi vòng qua bên cửa kia rồi chui luôn vào xe.

Chiếc xe chuyển động, tôi không thấy gì nữa.

Trong lòng tôi nảy sinh cảm giác cực kỳ khó chịu, ngay cả anh chàng đẹp trai trước mặt tôi cũng không hề giữ hình tượng mà nghiêng rãnh nghiêng lợi.

7. Chương 7

Củ cải quá đáng, vậy mà hắn nói có việc đột xuất. Đột xuất chính là đi ăn với người đẹp sao? Tôi và hắn thân nhau thế nào mà hắn có thể ngang nhiên bỏ mặc.

Không chỉ vậy, hắn còn cùng người đẹp đi xe hơi a, trông thành thực như vậy chắc là đi nhiều lần rồi. Huhu, đáng ghét tôi sống từng này tuổi mà còn chưa có đi xe hơi như vậy lần nào đâu.

Anh Vĩnh hồi lâu bị tôi bỏ quên lúc này lên tiếng hỏi: “Em quen họ sao?”

Tôi mờ mịt không biết trả lời làm sao? Nếu tôi nói quen anh có nghĩ tôi “thấy sang bắt quàng làm họ”, còn nếu không quen thì không phải, tôi đang bị chọc tức đến sắp thổ huyết đây này.

Tôi trả lời anh bằng một câu hỏi khác: “Anh nói em có thể quen được người giàu vậy sao?”

Ai ngờ anh Vĩnh thuộc típ người tự ti, anh cũng là một nhà giàu đấy nhưng lại than, nói: “Kỳ thật chàng trai anh không biết nhưng cô gái quả là giàu. Cha cô ấy là giám đốc ngân hàng, cô ta mới du học bên Singapor về”.

Tôi cũng tự ti luôn. Thì ra cô ta là “tiểu thư chính hiệu” a. Tự dưng lúc này tôi có cảm giác buồn buồn, bao nhiêu thức ăn ngon được dọn ra. Cái đĩa tôi ăn mà không nghe cảm giác gì cả.

Tôi xuống xe vẫy tay với anh Vĩnh, sau đó mở khóa vào nhà. Củ cải vẫn chưa về.

Tôi bắt đầu lẩm bẩm trên miệng giống như đọc kinh kim cang: “Cô ta xinh đẹp, tôi không xinh đẹp. Cô ta xe hơi, xe tôi tổ truyền”. Tôi cứ như vậy cho đến khi tắt đèn đi ngủ. Lần đầu tiên sau khi đám cưới, tôi đi ngủ mà không có Củ cải bên cạnh.

Tôi như hoang mang, không biết có phải vì Củ cải đã có người yêu còn tôi và anh Vĩnh còn chưa xác định quan hệ hay không? Nếu lúc này ly hôn, tôi là bị bỏ rơi a.

Tôi lại nghe nói, con trai hầu hết trọng sắc khinh bạn. Nếu Củ cải có người yêu rồi bỏ mặc tôi đến lúc tôi lạc đường ai sẽ đi tìm? Đến lúc tôi khóc ai sẽ lau nước mắt? Đến lúc tôi vui tôi biết kể cho ai?

Bởi vì hiện tại nhỏ Thy đang mang thai, chồng nó không cho nó sử dụng điện thoại. Tôi không thể chạy đến than khóc hay kể lể với thai phụ, trong lòng cực kỳ thấy lẫn lộn không có đường ra.

Nếu tôi thông minh như Củ cải thì hay biết mấy. Lại Củ cải, trong mười chuyện của tôi thì có chín chuyện liên quan đến Củ cải. Đến lúc này tôi mới nhận ra chúng tôi là bạn tốt đến mức này.

Tôi mơ hồ đi vào giấc ngủ, đến khi tỉnh dậy thì trời đã mờ sáng. Củ cải không biết đã về lúc nào, vẫn như mọi hôm ôm tôi ngủ.

Tôi tức giận xô hấn ra. Hấn giật mình thức dậy, hơi dụi mắt nhìn tôi với ánh mắt cả chùng dẫu hỏi. Tôi hung hăng cảnh cáo: “Sau này không được ôm bà xã ngủ, nhớ đó”. Nói xong tôi bước xuống giường.

Tôi phải làm vậy thôi, nếu không sau khi ly hôn tôi sẽ không thích ứng được.

...

Tôi không nghĩ anh Vĩnh thật tốt bụng, sáng sớm lái xe đón tôi đi làm.

Giây phút tôi mở cửa bước ra, Củ cải cũng đang trong tư thế dắt xe thì nhìn thấy anh Vĩnh môi cười tươi. Tuy nhiên nụ cười nhanh chóng cứng ngắt khi thấy chúng tôi.

Tôi thấy vậy vội hỏi: “Anh tìm em có gì không?”

Anh Vĩnh đáp: “Anh thấy em không có xe nên đến đón em đi làm”.

Lòng tôi đang lạnh bỗng có suối ấm chảy qua, tôi quay sang củ cải nói: “Củ cải, hôm nay không cần đưa tôi đi làm”. Cách nói chuyện giống như mệnh lệnh giống như phủ định quan hệ kết hôn.

Củ cải biểu tình đầy khó hiểu, khóe môi giật giật. Tôi cũng không dám chần chờ sợ anh Vĩnh hiểu lầm tôi và hấn có gì, vội bước đến nói với anh Vĩnh: “Đi thôi”.

Anh Vĩnh là tài xế chuyên nghiệp nha, nghe tôi nói vậy liền khởi động xe xuất phát. Xe của anh cũng là Air Blade nhưng màu trắng còn của Củ cải màu đen. Hai cực khác nhau giống như bề ngoài anh Vĩnh thư sinh, nho nhã còn Củ cải phong trần, điềm đạm.

Anh Vĩnh là người rất tế nhị cũng không hỏi tôi có chuyện gì, chẳng mấy chốc chúng tôi đã đến cửa hàng.

Ngày hôm nay tôi làm việc thì ít, mà nghĩ lằng nhằng lích nhích thì nhiều, chẳng mấy chốc mà ngày gần tàn. Tôi thở dài nhận ra với tốc độ quay này của trái đất rất nhanh tôi sẽ mau già như bà ngoại, haiz.

...

Anh Vĩnh đề nghị tối nay đi chơi đâu đó, tôi vì trong lòng phiền muộn nên quyết định nhận lời. Tôi lấy điện thoại nhắn cho Củ cải một câu: “Tối nay tôi đi chơi cùng mọi người, không cần đến đón”. Kỳ thực tôi có thể nhắn là “đi chơi với anh Vĩnh”, không hiểu sao nhớ đến nét mặt buổi sáng của hấn tôi lại không dám nhắn thế.

Ai ngờ anh Vĩnh thuộc phái hành động, ngay lập tức anh bảo tôi: “Đi thôi”. Tôi còn chưa tiêu hóa hết ý của anh đã thấy những cái đầu người cách đó không xa quay lại nhìn tôi với ánh mắt: “Thề không đội trời chung”.

Tôi dừng cảm vượt qua cái không gian có nhiều mùi thuốc súng, sóng vai cùng anh Vĩnh đi ra.

...

Anh Vĩnh lái xe hồi lâu, con đường càng lúc càng nhỏ hẹp, được tráng bằng xi măng chứ không phải đường nhựa. Tôi thắc mắc hỏi: “Đi đâu vậy?”

Anh đáp: “Ra Hòn ngấm mặt trời lặn”.

Thì ra là đi Hòn Đá Bạc ngấm cảnh, chỉ ít tôi từng đi hai lượt vậy mà không có chút ấn tượng. Còn nhớ lần trước đi cùng Củ cải, lượt đi - trời tối, lượt về - hôn mê.

Là tôi đỡ thừa hoàn cảnh chứ cho dù trời sáng hay tối tôi đều chẳng nhớ đường. Tôi đi với ai thì giống như giao cái mạng cho người đó, thể thôi.

Cảnh hoàng hôn buồn mênh mang, nhìn những cánh chim lượn trên mặt biển tôi thấy sao nghe hồn trống trải. Ông mặt trời màu vàng cam đang dần dần lặn mất trong tầm mắt, tôi nảy sinh một cái ảo tưởng cực kỳ ngốc: “Nó lặn xuống biển”.

Gió thổi rất mạnh, tôi nghe hơi lạnh. Anh Vĩnh bên cạnh tôi từ lúc nào cởi áo khoác choàng vào cho tôi, áo khoác anh thật ấm, trên đó còn có mùi nam tính phảng phất từ người anh tỏa ra, tôi nhất thời có chút ngây ngất.

Tôi thừa nhận, ngay lúc này tôi mong anh Vĩnh tỏ tình với tôi.

Chợt anh Vĩnh đứng lên nói: “Chờ anh một chút”. Anh đứng lên đi về phía nhà hàng.

Ở trên hòn nhỏ này chỉ đơn giản mấy cái ghế ngấm, như là lặn cá ông, rồi tượng đài anh hùng. Tôi chỉ nghe nói kỳ thực cũng chưa đi coi xem nó tròn dẹt thể nào.

Nói chung rất ít cái để xem, chẳng qua là tôi thích cái không gian ở đây, nó cho tôi cái cảm giác yên bình.

Lúc sau anh Vĩnh quay trở lại chìa tay đưa cho tôi một bó hoa hồng to. Tôi sống từng tuổi này đây là lần đầu tiên hưởng vinh hạnh có người tặng hoa.

Nắng chiều chỉ còn le lói, tôi nhìn thấy anh Vĩnh chăm chú nhìn tôi, anh cách tôi rất gần, tôi nghe cả hơi thở của anh, giọng anh êm dịu: “8-3 vui về”.

Tôi ngẩn người, tôi thực không quan tâm ngày nào là 8-3 hay 9-3. Kỳ thực mấy ngày lễ trước nay tôi ít đi đâu chơi lắm, cùng lắm là đi công viên chơi với Củ cải.

Nhiều lúc tôi có cảm giác mình sống trên cõi đời thật nhàm chán, cái gì cũng không biết. Có mấy cái nghe qua lại không nhớ được gì. Ngẫm lại làm người ngốc ai bảo là may mắn, tôi chỉ thấy tôi toàn bất hạnh.

Tôi xúc động nhìn anh, run giọng nói: “Cám... ơn anh”

Anh Vĩnh mỉm cười. Quả thật người đẹp có khác, khi không cười thì nhìn thanh lịch, mỉm cười thì trông ôn nhu, còn tươi cười thì lộ ra chiếc răng khểnh có duyên đến lạ. Nói tóm lại là dù nhìn anh ở góc độ nào tôi cũng thấy đẹp.

Sau đó chuyện gì cũng không phát sinh, chúng tôi đi về.

Chắc có lẽ trong tình huống đó ai cũng nghĩ sẽ có một cái gì đó, ví dụ như ôm, hôn chẳng hạn. Nhưng anh Vĩnh chỉ dùng ánh mắt tựa như tràn đầy tình cảm nhìn tôi. Tôi hơi mơ hồ nhớ đến ánh mắt phức tạp lúc sáng của Củ cải, chân phải bắt giắc lùi về một bước.

Anh Vĩnh thấy hành động của tôi thì ngắn gọn nói: “Chúng ta về thôi”.

Sau này anh Vĩnh mới nói với tôi, thực ra lúc đó lời anh muốn nói chính là: “Anh yêu em”. Nếu câu này anh nói sớm có lẽ mọi việc đã khác.

Quay lại hiện tại. Anh Vĩnh đưa tôi về nhà, trên đường đi không ai nói với ai câu nào. Tôi vẫn mắc về hành động bột phát mới rồi của mình, rõ ràng tôi thích anh Vĩnh a.

Tôi cởi áo khoác trả lại cho anh, sau đó mở cửa vào nhà. Anh Vĩnh đợi tôi vào rồi mới cho xe chạy đi. Kỳ thật anh là một người đàn ông lý tưởng.

Tôi thấy Củ cải đang ngồi trước máy vi tính trầm ngâm, dáng vẻ này của hắn tôi chưa từng thấy trước đó. Thì ra hiểu biết của tôi về Củ cải quả thực ít.

Tôi vẫn luôn nghĩ tôi và Củ cải chuyện gì cũng nói với nhau, xem ra đây là cách nghĩ của người ngu ngốc mà thôi, thật ra người thông minh chẳng ai đi đem gan ruột nói ra hết cả. Đó là lý do vì sao người ngu dễ dàng bị chơi xấu, người thông minh luôn có cách đối phó kẻ xấu.

Tôi đưa mắt nhìn sang bàn trang điểm, nhìn thấy trên đó có một bó hoa hướng dương. Bó hoa vàng ánh, rực rỡ. Tôi vội đi đến đặt bó hoa hồng xuống, tay nâng bó hoa hướng dương lên, n đôi mắt nhìn say mê.

Bởi vì tôi vô cùng thích hoa hướng dương.

Củ cải bình tĩnh nhìn tôi, tôi dùng đôi mắt ý cười hỏi: “Vì sao lại mua hoa”. Tôi không tin Củ cải là người lãng mạn có thể mua hoa tặng tôi đâu.

Quả nhiên Củ cải bối rối nói: “Lúc nãy đi ngang gian hàng hoa, cô bán hàng năn nỉ quá nên mua ủng hộ”.

Tôi“...”, kỳ thực người này quá là thật thà đi. Cho dù có là như vậy không lẽ bịa ra một lí do không được sao? Tôi hơi chùn lòng xuống, gắng gượng nói: “Đẹp lắm”.

Củ cải “Ừ” một tiếng sau đó dăm dăm nhìn đóa hoa hồng, băng quơ hỏi: “Bạn trai tặng sao?”

Tôi thật tình đáp: “Còn chưa phải, đang trong giai đoạn tìm hiểu”.

Củ cải: “Người lúc sáng phải không?”

8. Chương 8

Tôi đáp: “Uhm”.

Tôi nói vậy rồi đi vào bếp tìm cái hai bình để cắm hoa, nhưng tiếc thay không có bình tôi đành phải lấy ly thay thế.

Ai ngờ Củ cải không biết thần phách bị ai nhập, bỗng dưng cướp lấy bó hoa hướng dương trên tay tôi sau đó đem bỏ vào thùng rác, hành động vô cùng dứt khoát.

Tôi thần thờ nhìn hẩn ném xong bó hoa tiếp theo đi vào thư phòng, cánh cửa đóng lại cái “rầm”.

Tôi không hiểu vì sao Củ cải làm vậy nhưng vội bình tĩnh chạy đến thùng rác nhặt lại bó hoa. Tôi đem nó vào bếp tỉ mỉ rửa sạch, có một số cánh bị dập thật tội nghiệp. Sau đó tôi bắt đầu cắm vào bình.

Tôi thầm nhủ: “Củ cải, cho dù ông xã thà ném đi cũng không cho bà xã, bà xã cũng mặt dày mà nhặt lại nó”.

Tôi là kiểu người “giận thì giận mà thương thì thương”, nhưng thương nhiều thì hết giận.

Đáng lẽ tối qua tôi còn buồn lòng về cách ứng xử của Củ cải thì hôm nay, lúc nhìn thấy hẩn sáng sớm lăn xăn trong bếp, cơn giận lập tức bốc hơi.

Hẩn nhìn tôi cười lấy lòng, nụ cười còn sáng lạn hơn cả đêm rằm trung thu. Tôi nhất thời bị nụ cười hớp hồn y như trúng tà nặng, cả người đứng trơ ra đấy, không có nhúc nhích.

Củ cải sợ tôi đứng ở tư thế ấy một hồi sẽ thành Tỳ Hỷ, vì vậy vội vàng tới bên cạnh lay tôi. Tôi rời khỏi giây phút thả hồn, nhìn thấy gương mặt Củ cải cách mình không tới 10cm, trái tim bỗng đập thành thịch, thình thịch.

Không xong, tim tôi bị sự cố rồi.

Củ cải thấy tôi điên điên khùng khùng, hết khờ người đến ánh mắt hoảng loạn, vẻ mặt hẩn làm như hiểu cái gì đó cũng giống như không hiểu chút gì, khó hiểu nhìn tôi. Tôi làm sao biết a, tôi cũng tự hỏi mình a...

...

Tối nay tôi có hẹn với Củ cải về nhà hẩn ăn cơm. Đúng tám giờ hẩn đã có mặt trước cửa hàng, tôi đẩy cửa bước ra đi đến bên cạnh hẩn, sau đó leo lên xe.

Chúng tôi đến nhà hẩn cũng gần 8h30. Lúc này tôi mới biết ba mẹ tôi cũng tham gia họp mặt. Tôi hiểu chuyện bước đến bên cạnh mẹ thăm thì hỏi: “Kinh doanh thua lỗ nên nhà ta hết gạo nên ba mẹ cũng đi ăn nhờ a”

Mẹ tôi một lời không nói liền tay tặng tôi một cái cốc thị uy. Chắc tôi lại đoán trúng rồi chứ gì?

Thật ra mẹ tôi chỉ mỗi có chiêu này thôi, nhưng bách phát bách trúng nha, kỹ xảo đã tinh thuần không kém Cầu lão tiên bối phun hạt táo trong truyện Thần Điều Đại Hiệp, chỉ cần tay phải vươn ra lập tức tiến thẳng trúng đầu tôi.

Kỳ thực nhiều lần tôi định tránh né mà không được, tuyệt kỹ này là độc nhất vô nhị. Tôi hôm nay không có keo xịt tóc che chắn, bị gõ đau điếng. Nhiều lúc thực nghi ngờ tôi bị ngốc như ngày nay phần nhiều có phải do mẹ tôi cốc đầu mà ra không?

Mẹ của Cử cải nghề bếp cũng khá lắm, thật là người phụ nữ “giỏi việc nước đảm việc nhà”, chẳng bù với tôi “dở việc nước, hỏng việc nhà”. Càng nghĩ tôi càng tự ti.

Trên bàn ăn thức ăn phong phú, Cử cải không biết hồng dây thần kinh nào lấy thịt của từng miếng từng miếng cho vào chén tôi, tôi kinh hãi lắm lét nhìn phụ huynh, bắt gặp ánh mắt oán trách của mẹ tôi và mẹ Cử cải dành cho hai vị được gọi là chồng họ, và chồng họ tức là cha tôi và cha Cử cải oán trách nhìn hai đứa tôi. Tôi thật sự bị áp lực nặng à.

Một lúc sau, buổi cơm căng thẳng cũng kết thúc, mọi người kéo nhau ra phòng khách, mớ chén đĩa chắc là không đến lượt tôi ra tay rồi, dù sao mẹ Cử cải cũng sợ phải đi ra chợ mua chén đĩa mới. Haha, người hậu đậu như tôi được dịp thể hiện lưỡi biếng.

Trong phòng khách, có nhiều loại trái cây bày ra đĩa như: Bơ (táo), lê và nhãn. Tôi vốn thích nhãn nên từ đầu đã lia lịa bốc bỏ vào miệng. Lúc này chợt nghe mẹ Cử cải hỏi: “Hai đứa có tin vui gì chưa?”

Tôi còn đang mờ mịt đã nghe Cử cải nói: “Tụi con mới cưới nhau chưa bao lâu mà mẹ”.

Mẹ tôi không tán thành: “Đã bốn năm tháng rồi, sao còn chưa có em bé”.

Tôi nghe tới đây mồm há hốc, hai mắt trợn trắng. Mấy người kia tưởng tôi mắc nghẹn hột nhãn, hết thấy chụm lại kịch liệt vỗ vào lưng tôi. Tôi bị họ đánh đến muốn nội thương, nước mắt rơi ra đầm đìa, khó khăn lắm tôi mới nặn ra mấy chữ:

“Hột...nhãn...con...nhỏ...ra...rồi...hự”. Huhu họ còn đánh nữa chỉ sợ ruột gan, tim phổi của tôi cũng chạy ra cổ họng hết a.

Một tràng khụ khụ đồng loạt vang lên, tôi thật sự hận nha. Ông trời, vì sao ông bắt con đầu thai hộ này, aaaaa?

...

Tôi và Cử cải về đến nhà đã mười giờ.

Tôi bỗng nhớ chuyện tối qua Cử cải nổi đóa. Ngày hôm nay vì chuyện này tôi suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc hiểu được nguyên nhân - nhất định là việc kinh doanh của Cử cải không thuận lợi. Người ta hay nói áp lực nhiều quá sẽ khiến coi người cẩu gắt.

Cử cải vừa ở phòng tắm bước ra, đi đến giường ngồi ở mép, hai tay đang cầm khăn lau tóc. Tôi thấy thời cơ này thích hợp để hỏi, vì khi tắm xong mà không ai lại không tỉnh táo.

Tôi đến ngồi gần lân la hỏi: “Cử cải, có phải dạo này việc kinh doanh không thuận lợi không?”

Cử cải lắc đầu: “Không có”.

Tôi không tin: “Đừng giấu bà xã, bà xã biết rồi”.

Đến lượt hần nghi ngờ hỏi tôi: ” Bà xã sao biết?”

Tôi liền nói: “Tất nhiên là biết, nếu việc kinh doanh không có chuyện sao hôm qua ông xã tự nhiên nổi giận. Bà xã nói đúng không?”

Lập tức Cử cải dùng ánh mắt bất lực nhìn tôi, có lẽ là hết đường cãi chối. Sau đó hần đưa mắt nhìn bình hoa (chính xác là ly hoa) thờ dài.

Tôi nói tiếp: “Không thể nói bà xã nghe sao?”

Hần không đậm không nhạt nói: “Chỉ là cạnh tranh nhiều quá thôi”.

Tôi đặt tay lên vai hấn cổ vũ: “Ông xã, kinh doanh chịu cạnh tranh là chuyện thường. Nếu họ muốn tranh với mình thì mình bán nhiều mắt hàng hơn họ. Họ bán áo xanh - mình vừa bán áo xanh áo đỏ, họ bán thêm áo đỏ - mình nhập thêm áo vàng. Nhất định khách hàng cần mới mẽ sẽ tìm đến mình a”.

Thật ra cái này là tôi theo kinh nghiệm bán hàng ở Quang Vinh mà nói.

Củ cải còn đang phớt lờ giây phút ánh mắt rực sáng, có lẽ từ chân lý ngộ ra điều gì đó, bất ngờ đứng dậy ôm chầm tôi sau đó quay mấy vòng y như khiêu vũ miệng kêu lên: “Bà xã thông minh, bà xã giỏi nhất a”.

Tôi “...”. Làm ơn khen một câu sát với thực tế được không? Tôi thông minh khỉ khô gì. Nếu tôi được là gọi thông minh thế giới này sắp trở về thời đại đồ đá a.

Củ cải ôm tôi một hồi mới đặt tôi xuống, dưới ánh đèn tôi thấy ánh mắt Củ cải nhìn tôi có vẻ kỳ quái, tôi không phân tích được. Tôi cũng hơi sợ hấn vì niềm vui bất ngờ bị sốc thành người ngu ngu như tôi nên e dè gọi: “Ông xã, tỉnh nha”.

Bất chợt hấn đôi mắt sâu xa nhìn cổ tôi rồi nhìn xuống bàn tay trái, sau đó bực bội nói: “Bà xã, giảm cân đi”. Nói xong leo lên giường nằm.

Tôi: “...”. Tên Củ cải đáng ghét, tôi có động chạm gì hấn sao? Dám chê tôi mập, hấn không biết rằng điều đại tội kị là khi đứng trước mặt phải nữ không được nói họ mập sao? Muốn tôi liều mạng với hấn phải không?

Hấn thần nhiên tư thế như muốn ngủ, hai mắt nhắm hờ. Tôi nhớ lại thái độ của hấn nên đến trước gương xem coi hấn thấy cái gì? Có gì đâu a, da cổ tôi trắng mịn nha, chỉ có trên cổ có sợi dây chuyền, cùng với chiếc nhẫn cưới được lồng qua thôi mà.

Cái này là lúc đến công ty anh Vĩnh làm tôi mới chuyển từ tay sang cổ.

Không lẽ hấn cảm thấy cách đeo này kỳ quái sao?

...

Dạo này tôi phát hiện ra một chuyện vô cùng kỳ kỳ. Củ cải vốn thường uống café chuyển sang uống đậu nành trước khi đi ngủ.

Tôi thấy lạ lắm, nhiều lần theo sau dò la ý tứ nhưng hấn tuyệt nhiên không có hé răng.

Bí mật dữ.

Tôi cũng không có thời gian quan tâm nhiều làm gì, vì truyện của tôi đang đến thời kỳ quyết định, tôi đang phân vân không biết viết tiếp làm sao?

Số là cốt truyện nội dung thế này:

”Thùy Dương là một cô gái nhà nghèo, trong một lần đi làm về cô vì vội băng qua đường nên không quan sát phía sau, không nghĩ một chiếc xe phóng ẩu vượt tới. Cô hoảng hốt đi thụt lùi lại không nghĩ một chiếc xe khác cũng chạy đến, người lái xe đó tránh đụng vào cô không ngờ tính già hóa non lại thành công tông vào xe tải.

Hậu quả anh ta một xương chân bị gãy vụn.

Về sau Thùy Dương xem báo biết được người bị tai nạn tên là Bảo Lâm, cũng là ông chủ một tập đoàn thực phẩm có tiếng. Vì tàn phế mà người yêu sắp cưới hủy hôn.

Khi cô biết còn một ngày nữa là đến ngày cưới, liền cắn môi đến gặp anh ta nói cô muốn làm cô dâu, coi như đền cho anh ta”.

Đám cưới nhanh chóng diễn ra, hai người hoàn toàn không xẹt ra tia điện nào, lúc nào cũng với người kia khách sáo.

Trong một lần tình cờ Thùy Dương dự sinh nhật quen với một người bạn mới tên Nhật Thanh, con người này lúc nào cũng vui vẻ cởi mở, cả người tỏa ra một sức sống mãnh liệt, chẳng mấy chốc họ thành bạn thân.

Bỗng một ngày trước khi Bảo Lâm ra nước ngoài điều trị anh ta nói với Thùy Dương, anh ta yêu cô. Cô một phen bối rối cùng hỗn loạn.

Đồng thời tối hôm đó Nhật Thanh cũng tỏ tình.

Thùy Dương đứng giữa sự lựa chọn, vô cùng mâu thuẫn.

9. Chương 9

Hai tháng sau Bảo Lâm về nước, cô vợ hũu hôn kia hối hận tìm đến bị anh cự tuyệt. Nhưng lúc này anh phát hiện ra, Thùy Dương trong lòng không chỉ có mình anh.

Mà Thùy Dương cũng nhận ra cô đối với Nhật Thanh dường như rung động.”

Thật ra tôi cũng thấy băn khoăn. Không biết nên cho Thùy Dương chọn ai. Theo tôi thấy thì Thùy Dương chọn Nhật Thanh là đúng nhất, bởi vì tôi luôn cho rằng hai người vừa gặp liền xẹt ra tia điện mới là tình yêu.

Hơn nữa cái anh Bảo Lâm kia tính tình lạnh lùng, khô như ngói vậy, nói chuyện tình yêu thì hơi kỳ kỳ sao ấy. Con trai phải hào hoa, phong nhã thì nói chuyện tình yêu mới thêm lãng mạn chứ.

Bởi vì Củ cải là quân sư của tôi, tôi bèn tìm hẩn cho tôi chút sáng kiến. Chứ mớ tối kiến của tôi thì không dám áp dụng.

Đấy đấy! Ai bảo người không thông minh sẽ không phải lo lắng nhiều nên cuộc sống tươi đẹp hơn, cái này tôi phản đối. Tôi cho rằng dù người không thông minh hay thông minh đều có cái khổ hết.

Ví như đứng trước một vấn đề nan giải người thông minh thấy khổ sở vì họ nhìn ra nhiều con đường mà biết trước con đường nào cũng không dùng được. Còn người không thông minh thấy khổ sở vì họ chẳng nhìn thấy con đường nào.

Củ cải nghe tôi trình bày xong sắc mặt xanh xám. Ánh mắt nhìn tôi dường như có điều gì muốn nói lại không thể nói ra. Tôi nín thở ngồi đợi không dám nhúc nhích, cứ như bản thân đang ngồi lên một cái hộp mà trong hộp có chứa bom nguyên tử. Rất khủng bố.

Hồi lâu, Củ cải mở miệng nói: “Kỳ thực ông xã thấy Thùy Dương nên chọn Bảo Lâm vì dù sao họ cũng đã kết hôn, hơn nữa sống chung một thời gian ít nhiều cũng có kỷ niệm. Cô ấy ly hôn đến với Nhật Thanh, chàng trai kia có thật sự thông cảm sao?”

Tôi cau mày suy nghĩ, sau đó lắc đầu nói: “Lúc gả cho Bảo Lâm Thùy Dương đâu có yêu, sau này có dao động biết đâu chỉ là thói quen, như vậy cũng đâu đạt được hạnh phúc mỹ mãn. Nhật Thanh thì khác, đẹp trai, tao nhã còn có tiếng sét ái tình, hai người họ mới xứng đôi. Còn có, xã hội hiện đại tái hôn có tính là gì”.

Củ cải nghe tôi nói bỗng dưng đáy mắt hiện lên tia thất vọng cùng bất lực. Không lẽ hẩn thích nhân vật Bảo Lâm như vậy sao? Hẩn chợt đứng phắt dậy không nhìn tôi, lạnh nhạt nói: “Ngu ngốc”.

Nói rồi hẩn bỏ qua phòng làm việc, lơ tôi luôn.

Huhu, Củ cải mắng tôi. Vì một câu truyện thôi mà mắng tôi. Tuy tôi biết tôi ngốc nhưng hẩn và tôi là bạn thân, ít nhiều cũng không coi trọng khuyết điểm của tôi chứ.

Nhưng, nhưng mà hai từ “ngu ngốc” cùng với thái độ này làm tôi nhớ đến câu chuyện sai lầm trước đây.

Năm tôi học mười một tâm hồn có nhiều mơ mộng, thường mơ đến một buổi sáng đẹp trời có anh chàng đẹp như Phan An, Tổng ngọc đến trước cửa nhà tỏ tình. Cái này cũng rất bình thường vì có cô gái mới lớn nào mà không mơ ước viễn đông đâu. Mơ ước của tôi chỉ là viễn đông hơn chút đỉnh chứ mấy.

Nhưng cây tình yêu của tôi còn chưa lớn thì dùng một cái Củ cải bị nữ sinh ráo riết theo đuổi, kết quả nghe đầu hấn vì xúc động nhận lời kết giao.

Thời gian đó chúng tôi rất ít gặp nhau, vì mỗi ngày Củ cải đều phải bận rộn yêu đương.

Tôi vốn không phải dạng người tốt tính đến độ thấy người hạnh phúc về nhà đốt pháo ăn mừng, tôi đây thấy người khác đau khổ chết đi sống lại mới làm vậy a. Tuy rằng bình thường tôi lương thiện lắm nhưng mà con người ai lại không có giây phút không kiểm soát được mình, đôi lúc lỡ mắng hay làm ra chuyện gì có lỗi là chuyện bình thường. Tôi tự bào chữa như thế.

Chẳng qua tôi thấy có những người lỗi nhẹ pháp luật không có truy cứu chỉ sơ sơ cảnh cáo nhắc nhở, trừ khi những người lỗi nặng mới phải bị lột lịch theo thời hạn hay là “hẹn lại kiếp sau” thôi.

Thế nên kẻ tà ác trong tâm như tôi trừ khi thầy bói đoán trúng nếu không vẫn phớt phớt ra đường mà không ngại gì cả.

Vận may của tôi đến bất ngờ không hề báo trước, chỉ sau một đêm ngủ dậy ông trời phái xuống một anh đẹp trai đề nghị quen nhau với tôi, anh đẹp trai này có sơ yếu lý lịch cư ngụ tại lớp 12 chung trường.

Khỏi nói cũng biết tôi đắc ý cỡ nào, chỉ thiếu là lên loa nhà trường công bố quyền sở hữu. Mỗi lần đi cùng anh đẹp trai kia lòng tôi dào dạt niềm tự hào, y như đi bên cạnh không phải là người yêu mà là chứng nhận noben vật lý í.

Nhưng mà hòa bình chưa lâu bỗng có sự kiện xảy ra, Củ cải sau hai tháng thắm thiết yêu tuyên bố chia tay bạn gái, hại tôi mỗi lần đi vào trường đều oan uổng hứng chịu ánh mắt hận thù của bạn gái hấn. Ô, tôi có làm gì ai đâu nào? Không lẽ cô ta biết cái ý tưởng tà ác trước đây của tôi.

Như vậy còn không nói làm chi đảng này Củ cải còn chạy đến tìm tôi, đưa ra rất nhiều chứng cứ phản bội của bạn trai tôi. Tôi lúc này mới có bạn trai còn chưa hưởng thụ hạnh phúc thì làm sao nghe hấn. Tôi không tin.

Ai ngờ vì vậy mà hấn tuyệt tình, cắt đứt liên lạc với tôi luôn.

Tôi còn nhớ ánh mắt quyết liệt của hấn ngày hôm đó, rất giống với cái nhìn mới rồi, giống lắm.

Sau đó tôi và bạn trai kéo dài thêm một tháng, cuối cùng tôi cũng mở to mắt mà thấy rõ con người này, một kẻ xấu xa bắt cả hai tay.

Tôi thực ân hận vì đã không tin lời Củ cải, nhưng ân hận thì có được gì, hiện tại - hấn ghét tôi.

Đêm đó sinh nhật nhỏ Thy, lần đầu tiên tôi muốn nổi loạn. Khi tụi bạn đề nghị uống bia, tôi gật đầu liền.

Tôi uống nhiều, nhiều lắm, nhưng mà không say được. Càng vậy tôi càng cố say. Sống chết uống.

Bỗng một cái bóng đứng trước mặt, giận dữ giành lấy ly bia, hàn khí bao vây tôi thật dữ dội. Tôi trong đầu vẫn còn tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn thấy kẻ giành uống kia, ngỡ ngàng nhận ra là Củ cải.

Gương mặt hấn lạnh băng.

Tôi ngây ngốc cười, hi vọng hấn thấy tôi đáng thương mà hết giận.

Hấn đột ngột kéo tôi ra khỏi bàn, không nói câu gì đi thẳng ra ngoài, hành động nhanh như “chim cắt bắt mồi”, đến khi định thần lại tôi đã nghe gió thổi bên tai vù vù, thì ra đang ngồi trên xe của hấn.

Củ cải dừng xe trước cổng nhà, tôi thấy hấn trên mặt còn giận nên rụt rè kéo kéo tay áo hấn giống như con mèo nhỏ làm nũng.

Hấn trầm giọng nói: “Hấn không xứng với bà, quên đi”.

Tôi ủ rũ: “Tôi biết rồi. Kỳ thực là tui buồn không phải vì hấn mà là...là mấy ngày nay đi học có một mình”.

Trong đêm tối ánh mắt hấn chợt lóe lên: “Ngốc”.

Sau đó hấn không biết bệnh gì tự dưng kéo tôi vào lòng, thì thầm nói: “Bí lùn, sau này nếu không ai cưới bà thì tui sẽ cưới bà”.

Tôi nghĩ thần kinh hẳn chạm mạch.

...

Trở lại hiện tại. Liên tục mấy ngày chúng tôi rơi vào trạng thái: “Nước sông không phạm nước giếng”. Giống như chiến tranh lạnh của hai kẻ yêu nhau. Đáng tiếc chúng tôi không có cái quan hệ đó.

Hôm nay là ngày nghỉ. Cửa hàng tôi mỗi người được nghỉ phép một ngày trong tháng. Tôi liền nghĩ ra phương án giảng hòa với Củ cải: Nấu ăn.

Còn nhớ lần trước nhìn thấy bộ dạng Củ cải lẩn xẩn trong bếp tôi cảm động như thế nào. Vì vậy tôi quyết định dùng cách này để đáp lại hẳn, mấy ngày nay không khí trong nhà nặng nề, làm tôi khó thở quá.

Tôi đi vào chợ mua nào cá, nào tôm, định làm bốn bốn” canh - xào - chiên - kho. Khi tôi vừa ra cửa chợ hai tay túi to túi nhỏ như cây máng đồ. Chợt nhìn thấy trước cửa tiệm vàng bên đường, Củ cải cùng với “thiên nga” vừa trong đó bước ra.

Hai người họ ngồi vào xe hơi, chiếc xe chậm chậm lẩn bánh.

Tôi nghe hai mắt cay cay, khẳng định họ đi mua nhẫn cưới.

Thì ra làm người giàu thực là tốt, họ có thể làm những việc mà người nghèo không bao giờ làm nổi. Ví dụ như “thiên nga” kia thích Củ cải:

- Cô ấy có thể bỏ tiền ra mua xe hơi cùng Củ cải thông dong phố phường, dù mưa hay nắng cũng có thể ra đường vui chơi.
- Cô ấy có thể dùng tiền cùng Củ cải đi đến những nơi sang trọng tìm lãng mạn, đến những nơi giải trí bậc nhất để Củ cải thoải mái tinh thần.
- Cô ấy có thể lấy tiền cho Củ cải đầu tư, sau đó Củ cải sẽ càng giàu, hai người họ danh tiếng vang dội.
- Cô ấy có tiền nên có thể đi nước ngoài học, dù có ngốc đi nữa ít nhiều cũng tiếp xúc với thế giới bên ngoài tiên tiến, có thể cùng củ cải đàm luận thế thái nhân tình.

Còn tất cả những điều ấy tôi một cái cũng không làm được. Không phải, tôi cả đời cũng không làm được.

Vì vậy tôi đành bất lực nhìn Củ cải rời tôi, một người bạn tốt nhất rời khỏi tôi.

Tôi thật là người bất hạnh.

...

Tôi vào bếp, tâm tình không chút nào thoải mái. Càng nghĩ càng thấy giận, tên Củ cải xấu xa dám “thấy trắng quên đen”. À không, có đen quên trắng. Cô ta là đèn nêong sáng chói a, còn tôi là trắng lười liềm.

Tôi giận dữ bỏ từng nhất, từng nhất như chẻ củ lên mớ củ cải vừa mua ở chợ, miệng không ngừng niệm thần chú: “Củ cải xấu xa, củ cải đáng chết”.

Sau khi mớ củ cải bị tôi xử “lãng trì” thì không còn có thể nấu món nào nữa.

Bỏ qua món canh hầm tôi tập trung nấu món chiên.

Nhưng mà không may rồi, con cá tôi mua nó khỏe lắm. Tôi đã một dao mổ bụng nó mà nó vào chảo dầu vẫn nhảy tưng tưng, kết cuộc cánh tay tôi hiện lên vô số chấm đỏ y hệt tám vãi bông bi.

Tôi tắt lửa ngồi xuống, ôm đầu khóc nức nở. Tôi thấy bản thân như đang bị bắt nạt. Thật đau khổ.

10. Chương 10

Buổi chiều Củ cải đi làm về nhìn thấy mớ hỗn độn dưới bếp lập tức đi vào phòng. Chắc hẳn bậc mình vì tôi làm bếp nút bừa bộn chứ gì.

Tôi mặc áo sơ mi tay dài, mấy chấm bi hoàn toàn không lộ ra không khí.

Bất ngờ ánh mắt Củ cải nhìn chăm chăm mắt tôi, rồi trên người tôi, sau đó dùng giọng Tàu Tháo hỏi: “Trời nóng sao lại mặc áo dài tay?”

Tôi đang ngồi ở mép giường, cái ánh mắt của hắn làm tôi có hơi sợ. Nhưng nhớ lại cảnh hắn cùng “thiên nga” tung tăng ngoài đường một nỗi tức giận dâng lên, tôi nói ngang:

“Mặc áo dài tay thì có sao? Dù có mặc áo bông cũng không có liên quan gì ông xã”.

Hắn từng bước tiến lại gần tôi nheo mắt nói: “Không liên quan sao?”

Tôi nghe cái giọng lạnh lạnh này, tóc tai thiếu điều dựng ngược. Tôi vốn vậy đó, khi bị áp đảo là sợ run lên. Số tôi chỉ có thể đi ức hiếp kẻ yếu thôi chứ gặp kẻ mạnh tôi cung kính như con chiên gặp chúa.

Bất chợt Củ cải nói tiếp nhưng không hiểu sao giọng hắn trầm ấm lạ thường: “Có phải lại bỏng rồi phải không?”

Cái gì mà lại bỏng? Tính cho tới lần này thì tôi chỉ bị bỏng có 5 lần chứ nhiều, giống như đúng 5 lần tôi vào bếp chiên cá. Cái này không tính là tôi hậu đậu, chỉ vì tình huống nằm ngoài dự đoán đấy chứ. Tôi mạng hỏa nhưng không kỵ nước mà kỵ với dầu ăn.

Củ cải thở dài một hơi sau đó ngồi xuống bên cạnh, quen thuộc kéo tay tôi lên.

Tôi bị bỏng ngộ lắm nha, người ta bị bỏng một tay phải thôi chứ mấy, còn tôi tôi bỏng hết hai tay. Vì tôi dùng hai tay bỏ con cá vào chảo.

Củ cải nhìn cánh tay tôi có hoa văn đẹp mắt không có một chút thích thú mà mày nhíu lại, y như rất khó chịu. Sau đó hắn bỗng nâng lên dùng miệng thổi nhẹ.

A, cái này người ta chỉ dùng để an ủi trẻ con thôi mà, tôi hai mươi lăm tuổi rồi đó. Hành động này có vẻ kỳ quái nhưng mà...nhưng mà không hiểu sao tôi thấy xúc động, sau đó nước mắt cứ vậy chảy ra, càng lúc càng nhiều.

Củ cải ôm tôi vào lòng y như người mẹ che chở đứa con. Cứ như vậy hai chúng tôi im lặng không nói gì nữa.

Đôi lúc tôi cảm thấy hắn dịu dàng, thích hợp với giới tính nữ.

...

Tối hôm đó đổi lại đầu bếp trở thành Củ cải. Hắn vì thấy tôi bị thương nên thương hại, ưu tiên cho tôi ngồi mát ăn bát vàng. Tôi đối với việc này rất là cao hứng.

Nửa khuya tôi đang ngủ mê, theo thói quen đưa tay quờ quạng nhưng bên cạnh không có người. Tôi lo Củ cải bị tôi một cước đá xuống giường nên mở mắt ra kiểm tra, nhưng dưới nền nhà cũng không có.

Tôi lắng tay nghe ngóng, dường như có tiếng nói chuyện rất nhỏ ở ngoài phòng khách. Lòng hồ nghi liền rón rén bước ra xem, đáng diệu y như lần đầu đi trộm. Tôi thấy Củ cải đang nói chuyện điện thoại với ai đó. Tôi nín thở đóng tai lên.

Củ cải nói: “Anh đồng ý”.

“...”

“Ly hôn cũng tốt, ít nhất anh thấy ít nhiều cũng được giải thoát”.

“...”

“Mai anh sẽ tìm luật sư”.

“...”

“Yên tâm ngủ đi. Ngủ ngon”.

Tôi rón rén trở về phòng. Trong đầu nhất thời tràn ngập ý niệm: Củ cải muốn ly hôn với tôi, chúng tôi từ nay sẽ không còn ngủ chung trên một chiếc giường, không ngồi cùng bàn ăn. Quan trọng là không gặp nhau mỗi ngày nữa.

Tự dưng tôi muốn khóc.

Mấy ngày nay tôi đi làm rồi về nhà, không có đi đâu càng không dám nói chuyện với Củ cải. Tôi sợ chỉ cần tôi mở miệng hẳn sẽ thừa cơ mà nói: “Bí lùn, chúng ta ly hôn đi”.

Mà dạo này anh bạn Bankhongbiettui cũng không có ment, tôi trong lòng vô cùng hoảng loạn nhưng không biết nói với ai. Ngay cả Củ cải tôi còn không nói thì nói gì người khác.

Con người tôi khi nghĩ gì đều thể hiện lên cả gương mặt. Vì vậy khi trong lòng ôm một bí mật thì thiên hạ ai nhìn vào cũng biết. Hại tôi mỗi lần thấy anh Vĩnh lủi như đế. Tôi vẫn sợ rằng anh Vĩnh chỉ cần hỏi một câu, đừng nói là cái chuyện này cho dù số tài khoản ngân hàng và mật khẩu tôi cũng cho luôn a.

Tôi giả vờ giả vịt được mấy ngày thì chuyện gì đến cũng đến.

Hôm nay tôi thấy Củ cải vào phòng làm việc, trên tay cầm giấy tờ gì đó, nét mặt hơi do dự. Hồi lâu Củ cải nhận được điện thoại của ai đó nên có vẻ vội vã, tiện tay bỏ thứ đó vào học tủ rồi đi ra ngoài, lái xe đi.

Tôi sau một lúc đắn đo quyết định xem tài liệu đó rốt cuộc là cái gì, vừa mở ngăn tủ lật xấp tài liệu ra, trên bìa ghi chữ: “Hồ sơ ly hôn”.

Bốn chữ này đập vào mắt làm tôi choáng váng. Tay tôi run run nhìn nó một lần nữa xác định. Nhưng tôi không có nhìn nhầm a, dù gì môn văn cũng là mặt mạnh của tôi à.

Tôi trầm tư suy nghĩ. Nói vậy thôi tôi cũng không có nghĩ được cái gì, thật ra tận cùng mà phân tích tôi phải chúc mừng Củ cải a.

Ít nhiều hẳn cũng giúp tôi vượt qua sự thúc ép của ba mẹ, lâu nay sống chung hẳn rất tốt với tôi. Đặc biệt tiền tiêu của tôi cũng là do hẳn cấp. Nói thẳng ra thì thời gian qua hẳn đã hy sinh cho tình bạn này quá nhiều rồi. Tôi nghĩ có lẽ vì hẳn lo tôi không thích ứng được nên mới do dự đây mà.

Tôi cầm tập tài liệu ôm về phòng, lấy cây bút nắn nót điền vào mẫu “đơn xin ly hôn”.

Đến mục lý do ly hôn tôi do dự hồi lâu, không lẽ tôi ghi: chồng tôi có người yêu mới, tôi cũng đang có bạn trai nên cần ly hôn gấp.

Chắc chắc, không ổn lắm. Cái này mà có ra tòa chỉ sợ chủ tọa ngắt trước, luật sư ngắt sau, còn cha mẹ hai nhà cũng bất tỉnh a.

Không ngờ mấy cái này phiền phức vậy. Tôi nhìn lên tường hy vọng trên đó có đáp án. Lát sau quyết định viết là: “Sống chung không hòa hợp”.

Tôi không cần chia tài sản gì cả, vì cơ bản tài sản là của Củ cải. Tôi chỉ ăn nhờ ở đậu lâu nay còn đòi hỏi cái gì bây giờ.

Sau đó tôi ký tên vào. Hoàn thành thủ tục ly hôn.

Thật ra tôi không có cảm giác giải thoát giống như Củ cải đã nói, nhưng ly hôn cũng tốt, Củ cải cưới vợ xinh xắn, tôi đến với anh Vĩnh đẹp trai. Con cháu sau này của chúng tôi nhất định có gương mặt đẹp như Tiên Đồng, Ngọc Nữ. Chúng nó sẽ trở thành hoa hậu hoặc minh tinh nổi tiếng.

Cái này gọi là hi sinh đời bố, củng cố đời con.

Sau khi nghĩ đến kết quả viên mãn như vậy, tôi lập tức cầm bút viết cho Củ cải một bức thư. Đại khái ý tứ là tôi đi tìm tình yêu mới, đồng thời chúc hẳn mau chóng có được hạnh phúc. Tôi phải chúc hẳn hạnh phúc, bởi vì lần trước hẳn yêu tôi đã ác tâm mong hẳn đau khổ, tức thì hẳn và bạn gái sau hai tháng chia tay.

Tôi chậm rãi thu dọn quần áo, sau đó quyền luyến rời đi.

Cũng may mấy hôm trước chồng nhỏ Thy đi công tác có nhờ tôi rảnh rỗi đến chơi với nó vì vậy tôi lập tức có nơi để đến.

Hiện tại không thể về nhà mình vì sợ ba mẹ không kiểm chế lột da tôi xuất khẩu.

...

Tôi quyết định cùng anh Vĩnh tình cảm khăng khít nên mấy ngày liền tắt điện thoại phòng hồ Cũ cải có gọi, tôi lại lắp bắp. Bởi vì tôi nói dối hần không lần nào có hiệu quả, lúc đầu tôi cứ ngỡ đôi mắt nó bán đứng mình nên có một lần nói dối tôi đã đeo kính đen. Không nha - cái giọng của tôi mới là hung thủ, khi tôi nói dối âm thanh không có trong trẻo như thường ngày mà có hơi run run..

Nhỏ Thy thấy tôi đến nhà nó thì nhiều lần gạn hỏi, nhỏ này thông minh hơn tôi có xú à, tôi qua mặt nó dễ ợt. Tôi nói ông xã nó nhờ cậy a, nó cảm động thiếu điều ôm tôi khóc.

Có điều sau đó nó về phòng gọi điện thoại, tôi nghi nó gọi cho chồng nó. Một lúc nó quay lại nhìn tôi với ánh mắt không mấy cảm thông.

Tôi mặc kệ, dù sao tôi cũng không biết đi về đâu nữa a.

...

Hôm nay tự dưng anh Vĩnh mời tôi đi ăn ở nhà hàng nổi. Dù sao tôi cũng tránh né anh Vĩnh mấy lần, nếu còn tiếp tục e rằng tạo cơ hội cho đội quân tình địch tiến lên. Vì vậy tôi giả bộ thẹn thùng gật đầu đồng ý.

Tế bào lãng mạn của tôi lại tích cực hoạt động, tôi hai mắt mơ màng nhìn ngắm cảnh vật hai bên bờ sông, quên mất rằng nhìn nam chính mới là trọng điểm.

Anh Vĩnh lấy từ tay nhân viên phục vụ một bó hoa hồng, nở nụ cười mê người với tôi, tôi hơi ngượng đón lấy bó hoa chợt nghe lưng mình một luồng hơi lạnh, trực giác cho thấy có kẻ đang trong bóng tối theo dõi. Gần đây tôi coi phim hành động nên suy nghĩ có phần quá mức bình thường.

Tôi quay đầu tìm kiếm, quả nhiên nhìn thấy không xa Cũ cải đang ngồi cùng bàn với “thiên nga”.

Tôi ôm bó hoa mà có cảm giác mình ngoại tình bị bắt quả tang, ánh mắt Cũ cải rất lạ, nhìn tôi như trách móc như đau khổ và giống như thất vọng dữ dội.

Hai mắt chúng tôi chỉ giao nhau năm giây sau đó tôi cụp mắt trốn tránh. Cũng từ giây phút đó tôi nghe trong lòng lo lắng và sợ hãi, tôi không biết vì sao mình như vậy, nhưng quả thật tôi không thể nào thoải mái ăn uống nữa.

Anh Vĩnh nói chuyện với tôi rất nhiều, tôi nghe mà như không nghe. Toàn bộ dây thần kinh tiếp nhận thông tin bị phong kín, cái đầu tôi so với tảng đá hay gáo dừa không khác nhau là mấy.

Anh Vĩnh đưa tôi về nhà nhỏ Thy, tôi vừa bước xuống xe bỗng anh kéo tay tôi lại. Tôi cả người đổ vào lòng anh. Anh nâng cằm tôi lên, ánh mắt tha thiết. Anh dịu dàng nói: “Hân,...”

Không đợi anh nói hết câu tôi cái gì cũng không nghĩ, xô mạnh anh ra hai tay che tai lại, chạy vụt vào nhà. Tôi biết sẽ nói với tôi câu gì, vì vậy tôi sợ.

Tôi thừa nhận tôi vô cùng thích anh, rất thích, thậm chí nghĩ đến nếu chúng tôi lấy nhau tôi sẽ hạnh diện nhưng phản ứng của tôi vừa rồi hình như theo quán tính. Chẳng lẽ sâu trong lòng tôi không có yêu anh? Vậy tôi yêu ai?

Tất cả sự việc vừa rồi đều không qua khỏi mắt nhỏ Thy, nó nhìn tôi nghiêm mặt nói: “Bây giờ chịu nói chưa? Thật ra đầu đuôi như thế nào?”

Tôi cắn môi, mắt nhìn lòng bàn tay, sau đó bắt đầu kể cho nó nghe. Tôi kể, kể hết...

Tôi vừa dứt lời, nó lập tức hung dữ nhìn tôi mắng: “Đồ ngốc, đầu bà bị vô nước rồi phải không?”

“...”, tôi dù không biết nó mắng cái gì nhưng hung hăng vậy chắc là lỗi này có liên quan đến tôi rồi.

Nó như vậy liền bỏ lại cho tôi một câu rồi đi về phòng: “Trong đêm nay bà phải suy nghĩ ra cách phân biệt thế nào là thích? Thế nào là yêu cho tôi?”

Tôi hoảng a. Nó có bầu còn hung hăng thế kia về sau đứa trẻ nhất định là xã hội đen a.

11. Chương 11

Theo lời nó nói tôi bắt đầu phân tích hai chữ “yêu” và “thích”.

Theo như bài hát “luật cho người thay thế”, tôi thấy người này phân biệt theo cảm giác, vì vậy tôi theo cách đơn giản phân tích như sau:

Thích: là khi gặp người đó mình cảm thấy vui vẻ, đầu óc sẽ có hơi hồ đồ, thấy người đó cười mình cũng cười, thấy người đó buồn mình cũng buồn theo, nói chuyện hơi thiếu tự nhiên và thường muốn đi chơi, trò chuyện thật nhiều với người đó.

Yêu: Dù người đó cách mình cả 500m, chỉ cần thấy bóng dáng hoặc nghe giọng nói thôi đầu tiên là tim đập với tốc độ gần 200 nhịp/phút, lý trí ngừng hoạt động, tay chân lóng ngóng, giọng nói run run, hơi thở khó khăn, ánh mắt mơ màng, nét mặt ngây ngốc và luôn muốn cùng người đó ở chung một chỗ.

Vì thế tôi tóm lại, theo trên mà suy luận, “yêu” là trạng thái ảnh hưởng đến cả con người, còn “thích” chỉ ảnh hưởng đến một vài bộ phận cơ thể.

Sau khi đưa ra kết luận này tôi còn nhận ra một việc vô cùng khủng bố nữa, theo cái này thì tôi đối với anh Vĩnh là “thích” nhưng hình như...hình như...đối với Củ cải có một chút ...giống “yêu”.

Lập luận này làm lòng tôi nhất thời có một tảng đá đè nặng. Phải chi tôi không có yêu Củ cải còn đỡ, vì như vậy thì tôi không có gì phải suy nghĩ. Đằng này tôi biết mình bắt đầu có hơi yêu hẳn thì chính là thời điểm chuẩn bị ra tòa ly hôn rồi.

Tại sao tôi sớm không phát hiện, muộn không phát hiện lại đúng thời điểm này thì nhìn ra?

...

Cả đêm tôi cũng không ngủ, một đứa mê ngủ như heo mà suốt đêm đôi mắt trừng trừng nhìn lên trần nhà thì cũng biết chuyện lạ thế nào rồi? Tôi nghi ngờ rằng ngày mai ông trời mọc hướng Tây.

Hậu quả của một đêm mất ngủ chính là nét mặt bơ phờ, quầng mắt thâm đen, đôi mắt lơ đãng và cả người thì vô lực. Đáng tiếc lúc này không có ông tác giả viết truyện ma nào ở đây, nếu không nhìn thấy tôi mấy ông ấy có thể nảy sinh cảm hứng viết ra một câu truyện đạt giải noben chưa biết chừng.

Nhỏ Thy nhìn thấy bộ dạng của tôi lúc đầu là kinh ngạc sau đó thì mỉm cười. Lúc này tôi nhìn thấy gương mặt có trông ác ác, tôi e rằng bao lâu nay làm bạn với nó, tôi bị nó qua mặt a.

Nó cầm lấy tờ giấy phân tích của tôi, hồi lâu cười như điên. Hừ, đứa này tốt nhất là không chỉ trối tay điều trị thôi đâu, mà nhất định trối chân luôn cho chắc ăn.

Hồi lâu nó cũng bình tĩnh trở lại, cất giọng con người mà nói với tôi: “Mày nghĩ ra mày yêu ai chưa?”

Tôi gật đầu. Tôi biết a, ứng cử viên hiện tại là Củ cải.

Nó đặt tay lên vai tôi như kiểu nhà thông thái nói với kẻ ngu: “Ngộ ra rồi thì tốt, mau về nhà đi”.

Tôi ngất. Thì ra nó làm bao nhiêu chuyện vì muốn đuổi tôi ra khỏi nhà nó a. Nhỏ bạn này của tôi đúng là quá...quá đáng.

Tôi mặt giận không thèm để ý nó, cố ý làm lơ. Tôi thử xem thủ đoạn nó cao sẽ thắng hay da mặt tôi dày sẽ hơn.

Nó chột bên tai tôi cao giọng: “Mày còn muốn trẻ con giận dữ sao? Mau trở về đoàn tụ cùng ông xã đi, tao không hiểu đầu óc của anh Khang để đâu mà đặt cả tâm tư vào con người mày”.

Tôi nghe nó nói câu cuối không hiểu nó có ý gì ngây ngô hỏi: “Ý mày là sao?”

Hai mắt nó trợn lên, cũng may nó không có râu nên không có cảnh râu dựng đứng, nó hung tợn: “Ý là ông xã thân yêu của mày giờ này có lẽ đang ngồi bên cửa sổ đợi mày về đó, đồ đàn”.

Tôi ỉu xiu lắc đầu: “Làm sao có thể, Củ cải có người yêu xinh đẹp rồi”.

Nó sẵn tới kéo tay tôi đi đến bàn, ấn tôi ngồi đối diện chiếc máy tính, sau đó mở máy đăng nhập vào trang web. Nó làm thuần thục quá làm tôi nghi ngờ phải chăng có đạo diễn trước hay không? Sau đó trang web hiện ra nó nói: “Đây, tâm tư của ông xã mày đó, ngồi đó mà coi”.

Nói xong nó đi xuống bếp nấu cơm.

Thế giới này ai ai cũng có một bí mật, cho dù lúc nhỏ chưa có lớn lên nhất định sẽ có.

Có những người giấu bí mật rất kỹ, cứ y như bỏ vô két sắt mã số, qua ba bốn lần khóa lại vậy. Tuy nhiên dù khóa có an toàn đến mấy cũng bị những tên trộm tài giỏi mở được, và xã hội phong những tên trộm này bằng một danh từ rất gần gũi đời thường: “Bà tám”.

Nếu ai từng hoặc đang là “bà tám” sẽ thấy cảm giác này vui sướng biết chừng nào. Thử nghĩ mà coi, một người luôn về bên ngoài thần bí, thâm sâu khó lường lại bị mình phát hiện ra bí mật khó nói ví như sai lầm cái này, có lỗi cái kia, xấu xa bỉ ổi hay lịch sử ám muội với ai ai đó, sau đó mình đi nói cho nhiều người biết, haha đúng thật là cảm giác rất đỉnh a.

Vì vậy tôi cho rằng mình đọc bí mật của người khác thì không có gì phải xấu hổ, đây chỉ là một cách hưởng thụ cuộc sống.

Nhưng mà tâm tư của Củ cải làm cho tôi không có cảm giác “hưởng thụ cuộc sống” ngược lại thấy đau khổ, khó chịu và tự trách.

Tôi có một cô bạn gái rất đáng yêu, cô ấy tên Bí lùn.

Từ nhỏ tôi và Bí lùn đã rất hợp tính nhau, chúng tôi cùng đến trường, cùng đi chơi công viên, cùng đi xem đốt pháo hoa...Nói chung hầu như chúng tôi thân thiết hơn cả người một nhà.

Bí lùn hơi ngốc, cô ấy bình thường còn rất hậu đậu làm một việc hỏng một việc, làm hai việc làm hỏng hai việc. Duy chỉ có một điều cô ấy khi quyết tâm làm một việc gì là sẽ vô cùng chuyên chú.

Trong đầu cô ấy đôi khi nảy sinh ra những ý tưởng hết sức ngô nghê, tôi không hiểu nổi vì sao chúng tôi cùng một môi trường mà lớn, tôi và cô ấy lại không có cùng cấp độ suy nghĩ.

Tôi từng nghĩ khi lớn lên tôi sẽ có nhiều người bạn khác, bởi vì cơ bản cô ấy không thích hợp cùng tôi bàn luận, tôi cũng không biết cô ấy thích hợp làm cái gì nữa. Nếu không có bài văn năm lớp chín có lẽ mãi tôi vẫn coi thường cô ấy như thế.

Đề văn tự chọn, yêu cầu học sinh tự nghĩ ra chủ đề để viết. Tôi không ngờ cô ấy chọn tôi làm đề tài. Bài văn rất súc tích, viết rất chân thực nên đạt điểm rất cao, khi tôi nghe cô ấy đứng lên, tự hào đọc bài làm của mình, tôi chỉ còn biết gục đầu xấu hổ.

Cô ấy viết chủ đề “Có mãi một người bạn”. Cô ấy viết về tình bạn của tôi và cô ấy, rất cảm động cũng rất tốt đẹp. Tôi còn nhớ câu kết luận “cho dù sau này Củ cải bạn tôi có như thế nào đi nữa tôi vẫn luôn tốt với bạn ấy, tình bạn chúng tôi không chỉ kiếp này còn có kiếp sau, sau nữa. Bởi vì chúng tôi luôn dành những tình cảm tốt đẹp cho người bạn của mình”.

Nghe đến đó tôi mới biết trong lòng Bí lùn tôi thân thiết như thế nào? Cô ấy luôn tự hào về tình bạn của chúng tôi, còn tôi - tôi thật ti tiện.

Thi tuyển sinh vào cấp ba, tôi thừa biết Bí lùn không có khả năng đậu vào trường điểm. Nhưng tôi không muốn chúng tôi tách ra. Bí lùn rất dễ bị bắt nạt, nếu không có tôi bên cạnh nhất định cô ấy sẽ bị ủy khuất. Vì vậy kỳ thi tuyển tôi nộp giấy trắng.

Dù ba mẹ giận đến xanh mặt thậm chí định bắt tôi nghỉ học nhưng tôi hoàn toàn không hối hận, tôi biết bản thân mình muốn gì.

Nhưng tôi không nghĩ con người với nhau không chỉ có tình bạn, còn có một cái nữa gọi là “tình yêu”. Đặc biệt là giữa nam và nữ, vì vậy tôi không muốn đánh mất tình bạn với Bí lùn nên nhận lời làm bạn trai của Ngọc Thủy.

Đến lúc trông thấy Bí lùn có bạn trai, tôi mới ngẩn người nhận ra, tôi với Thủy cơ bản không thể có kết quả. Bởi vì không biết từ khi nào tôi thích Bí lùn, thích sâu đậm.

Tuy nhiên cô ấy kết giao kẻ chẳng ra gì, đã vậy còn trước mặt tôi lớn tiếng bảo vệ hắn. Tôi giận. Tôi nghĩ sẽ không bao giờ để tâm đến cô ấy nữa.

Nhưng khi thấy cô ấy buồn, cô ấy đau khổ tôi nghe tim mình như có ai bóp chặt rất khó chịu, rất đau. Thế nên khi cô ấy bảo rằng nguyên nhân nỗi buồn không phải vì tên xấu xa kia mà vì thái độ xa cách của tôi, tôi đã vô cùng kích động nói với cô ấy: “Bí lùn nếu sau này không có ai cưới bà, tôi nhất định sẽ cưới bà”.

Tôi thật không ngờ cô ấy dùng câu nói này làm điều kiện muốn tôi thực hiện một giao dịch hôn nhân, tôi hoàn toàn không muốn. Tôi vẫn thầm mong Bí lùn sẽ gả mình nhưng là cô ấy yêu tôi. Thế nhưng khi suy nghĩ một góc độ khác, tôi cùng Bí lùn có thể dần dần bồi đắp tình cảm, cô ấy đã kết hôn thì không phải lo lắng có kẻ khác tiếp cận. Tôi nhận lời cô ấy”.

Nhưng bí lùn thật là ngốc, bao nhiêu việc tôi làm cho cô ấy, bao nhiêu tình cảm tôi thể hiện rất rõ ràng chỉ nhận về những câu nói vô cùng ngớ ngẩn. Tôi thật sự không hiểu cô ấy sâu trong lòng chỉ coi tôi là bạn bè hay là mối tình đầu chóng vánh kia đã làm cô ấy tránh xa tình yêu.

Trong tình yêu này cô ấy không biết cũng không nhìn thấy tôi, nếu không phải vì cô ấy từng nói: “Củ cải, sau này ông mãi bên cạnh tôi nhưng không được yêu tôi đâu đấy”, thì có lẽ tôi đã không kiềm chế mà nói với cô ấy: “Bà xã, anh yêu em”.

Tôi nhìn từng dòng chữ chạy qua đầu nước mắt nhạt nhòa. Tôi nhớ lại những việc đã xảy ra, những lo lắng quan tâm mà Củ cải dành cho tôi, tôi thật sự giận bản thân mình.

Thì ra bao lâu nay cuộc sống tôi nhàn nhã trôi qua nhờ có sự bảo hộ của Củ cải. Mỗi năm sinh nhật của tôi cho dù Củ cải đang học ở Cần Thơ cũng có mặt tham dự, tôi luôn nghĩ hẳn tiện đường về thăm nhà.

Nhiều chuyện xảy ra như vậy mà tôi còn không nhận ra. Có phải vì IQ hai số ảnh hưởng đến cảm xúc hay là tình cảm hẳn quá sâu kín, giữ trong lòng từng ấy năm.

Hiện tại, tôi sai rồi. Tôi càng không xứng đáng với hắn bằng “thiên nga”. Tôi có phải nên tránh xa hắn không?

Nhỏ Thy từ lúc nào đứng sau lưng tôi cất giọng nói: “Đã thông suốt chưa?”

Tôi gật đầu thay cho câu trả lời.

Nó nói: “Vậy còn không mau về đi, làm ra bao nhiêu chuyện như vậy tôi thật không biết anh Khang nghĩ thế nào lại đi yêu bà”.

Tôi trầm ngâm sau đó quyết định: “Tao không về ngay đâu, tao muốn làm một việc chuộc lỗi với Củ cải”.

Tôi cũng không để ý nhỏ Thy lải nhải đăng nhập vào trang web của mình, quyết định sửa lại nội dung đoạn cuối tiểu thuyết. Tôi thấy Củ cải nói đúng, Thùy Dương vẫn là nên chọn người chồng hiện tại của mình.

Tôi thay đổi kết thúc, từ hành động dứt khoát chia tay chồng đến bên người yêu mới của Thùy Dương thành tâm trạng cảm động khi nhận ra Bảo Lâm đã thăm quan tâm cô ấy.

Tôi muốn thông qua nó để nói với Củ cải, tôi đã hối hận. Tôi nhận ra những tình cảm quá vội vàng hào nhoáng sẽ không thể nào sánh bằng những thâm tình sâu nặng mà một người luôn thầm lặng đi bên cạnh một con người. Đó mới là một tình yêu chân thành và đáng quý nhất.

...

Sau hai ngày thay đổi kết cấu câu chuyện, tôi vui sướng quay về tìm Củ cải.

Căn nhà vắng tanh giống như hai ba ngày rồi không có người ở. Vật dụng vẫn còn đó ngăn nắp không có thay đổi, chỉ có là quần áo của Củ cải mất đi một ít.

Tôi nhìn tủ đồ mà sửng người. Chẳng lẽ Củ cải quả thực đã không chịu nổi đả kích hay là Củ cải đã quyết định ly hôn?

“Ly hôn” hai chữ đó chạy vòng vòng trong đầu tôi làm cho cả người tôi lạnh lẽo, hoang mang và hụt hẫng. Tôi vội vàng chạy đến túi xách mở điện thoại, lập tức gọi cho Củ cải nhưng...không thể liên lạc được.

Tôi cả người mệt mỏi ngồi bệt xuống sàn, bao nhiêu giấc mơ tốt đẹp mấy ngày nay tan thành mây khói.

...

Buổi tối, điện thoại tôi reo. Một số máy lạ, tôi chần chờ một lúc mới nhận cuộc gọi.

Đầu bên kia một giọng nói vang lên: “Chị dâu hả? Em là Liên nè”.

Liên là em bà con cô cậu với Củ cải. Tôi nói: “Chị đây, có gì không?”

Liên: “Em gọi cho anh Khang hoài mà không được, nên gọi cho chị. Hôm trước em nhờ anh Khang giúp em làm thủ tục, em muốn ly hôn với chồng em nhưng lâu quá không thấy anh Khang nói gì hết”.

Tôi: “...”

12. Chương 12

Mới đó đã hơn một tháng. Mấy ngày này tôi vẫn ở nhà không có đi làm.

Cách đây nửa tháng anh Vĩnh có gọi điện thoại cho tôi. Tôi do dự hồi lâu quyết định muốn nói rõ với anh một lần.

Tôi hẹn anh Vĩnh ở nhà hàng quen thuộc. Đạo này mắt tôi thâm quầng xấu tệ, nên tôi quyết định đeo kính đen ngụy trang. Thật trùng hợp hôm nay tôi cũng chọn áo sơ mi và quần kaki đen luôn, nên nhìn qua tôi thật giống “thảm tử tư”.

Người ta thường nói người thích màu đen cá tính lạnh lùng, vì vậy để buổi nói chuyện này thành công tôi phải ăn mặc như thế này cho nó thêm hiệu quả. Bình thường tôi vẫn thích màu trắng.

Anh Vĩnh ánh mắt âm trầm nhìn tôi. Kỳ lạ thật lúc trước mỗi lần anh Vĩnh nhìn là tôi cảm thấy ngượng ngùng và không được tự nhiên nhưng hôm nay tôi thấy lòng mình rất bình thản.

Tôi mỉm cười với anh, nói: “Thật ngại quá, gần đây em gặp một số chuyện nên không đi làm. Hôm nay em hẹn anh là muốn xin lỗi anh, đồng thời em định em sẽ nghỉ luôn ở đó”.

Anh Vĩnh không nói gì, lát sau quay mặt không nhìn tôi, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, anh trước đó không biết em đã có gia đình”.

Tôi thẫn người. Khó khăn nói: “Là em không có nói”.

Anh Vĩnh chợt cười sau đó nhìn tôi: “Em cũng có mắt nhìn thật. Chồng em quả là khá lắm”.

Tôi im lặng, trong lòng cảm thấy rất vui, thì ra Củ cải cũng có ít tiếng tăm nha.

Anh Vĩnh nói tiếp: “Sau này mình vẫn là anh em chứ?”

Tôi giật mình. Tôi cứ nghĩ không bao giờ có chuyện một tình yêu sẽ có thể trở về tình bạn cả. Lúc đầu đến đây, tôi còn nghĩ sẽ nói với anh Vĩnh: “Sau này anh đừng tìm em, chúng ta không gặp nhau thì hơn”. Tôi cảm thấy con người mình quả là tầm thường, dùng cái suy nghĩ thấp kém đó mà đặt lên người khác.

Tôi nhìn anh với ánh mắt kính trọng và quý mến. Anh cười: “Thật ra anh cũng không có cao thượng gì đâu, đừng có nhìn anh với ánh mắt này. Chẳng qua anh nghĩ nếu ngay cả làm bạn cũng không thể thì chẳng phải cuộc sống ngày càng cô độc hay sao?”

Tôi cười với anh: “Được, anh trai”.

Anh Vĩnh: “Nếu sau này chồng em có ức hiếp em, em nói anh biết, anh sẽ thay em dạy dỗ hẳn một chút”.

Tôi lắc đầu: “Anh Khang sẽ không làm như vậy, anh ấy rất tốt với em”.

Anh Vĩnh giả vờ bất mãn: “Nè có cần phải thăm thiết đến vậy không? Em không sợ anh đau lòng à?”

Tối hôm đó là lần đầu tiên sau gần một tháng trong trạng thái lo lắng và bất an, tôi có thể vui vẻ cười.

Trong lòng tôi thầm chúc phúc cho anh Vĩnh, tôi tin anh nhất định sẽ gặp được một người, người mà thật tốt và yêu anh”.

...

Tối hôm nay trời có mưa, tôi vẫn giống như mọi đêm nằm ở sofa chờ Củ cải. Đêm nào cũng vậy, tôi ngủ đến nửa đêm giật mình dậy nhìn đồng hồ hơn hai giờ sáng mới về phòng ngủ.

Tôi hi vọng Củ cải vừa vào nhà, hình ảnh hắc đầu tiên nhìn thấy là “tôi đợi hẳn”.

Tôi dù không biết Củ cải đi đâu làm gì nhưng vẫn tin rằng có một ngày nào đó Củ cải sẽ trở lại. Nhỏ Thy cũng nói vậy, nó bảo nó nhìn ra Củ cải yêu tôi nhiều như thế nào.

Tôi đang nằm ngủ, mơ màng có cảm giác cả người nghe lạnh, sau đó một cánh tay nâng đầu tôi lên, tiếp đến người tôi nhẹ hẫng giống như đang lơ lửng giữa không trung. Cảm giác cuối cùng tôi cảm nhận được là người tôi nằm gần lò sưởi ấm áp.

Tôi ngủ đến chín giờ thì tỉnh. Tôi nghe một mùi thơm ngào ngạt tỏa ra từ trong bếp. Mùi thức ăn rất quen thuộc, tôi cảm giác mình còn chưa tỉnh hẳn. Có lẽ những giấc mơ Củ cải quay lại của tôi đã nhiều đến thành ảo giác rồi.

Chợt cửa phòng mở ra, tôi thấy Củ cải từng bước từng bước đi về phía tôi, gương mặt hắc thoáng hiện ý cười. Đôi mắt nhu hòa ấm áp.

Tôi đưa tay lên dụi dụi mắt, có chút thấy hình ảnh này không chân thực. Bỗng cánh tay tôi bị một bàn tay khác nắm lấy sau đó tôi đang trong tư thế ngồi hai chân đang đưa chạm nền nhà liền ngã vào vòng tay của một người – Chính là Củ cải.

Một mùi hương quen thuộc truyền qua mũi, tôi tham lam hưởng thụ cảm giác quen thuộc, hai tay nắm chặt áo Củ cải. Cho dù là mơ đi nữa đây cũng là giấc mơ đẹp nhất trong suốt thời gian gần đây của tôi.

Củ cải ngón tay đan vào tóc tôi dịu dàng hỏi: “Bà xã, có nhớ ông xã không?”

Tôi gạt đầu lia lịa, tôi nhớ, nhớ nhiều lắm, nhớ đến ảo giác rồi đây này.

Chợt Củ cải cúi đầu xuống, hai mắt hắc rực sáng như có lửa, tôi cảm nhận được cả hơi thở ấm nóng và dồn dập của hắc. Tôi nhắm mắt lại, bỏ mặc tất cả, kể cả sự sống của thế giới bên ngoài.

Chợt một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên trán, sau đó mắt, mũi tôi tất cả đều nhận một nụ hôn. Cuối cùng nụ hôn dừng lại trên môi tôi, thật lâu, thật lâu.

Tôi cảm thấy đầu óc trống rỗng ngay cả một chút sức lực cũng không có, tay chân nhũn ra như bị nung chảy, nhưng trong lòng ngọn lửa ấm áp âm ỉ chợt bùng cháy. Một hồi sau tôi cảm thấy hít thở không thông, yếu ớt lạ thường.

Nụ hôn kết thúc, tôi tranh thủ oxi đang còn trong không khí mà hít lấy hít để, tôi thật lo tình trạng hết đường khí mới rồi a, có thể chết ngạt lắm chứ.

Củ cải bên tai tôi nói: “Bà xã, anh yêu em”.

Tôi nghe câu nói này, tâm hồn khát khao yêu thương như được thỏa mãn, ánh mắt mơ màng, mãn nguyện nói: “Giấc mơ này đẹp thật”.

Chợt cả người tôi mất thăng bằng ngã luôn xuống nệm bên tai nghe âm thanh cao vút: “Bí lùn, bà xã giỏi lắm”.

Tôi lúc này hoàn toàn tỉnh táo. Đứng đờ, nghe âm thanh lớn như vậy mà không tỉnh thì mới lạ a. Tôi nhìn thấy Củ cải rõ ràng đứng trước mặt tôi, giận dữ.

Tôi vui mừng nhìn Củ cải nói: “Củ cải, ông xā về thật rồi sao?”

Hắn bắt mắt liếc xéo tôi một cái, nói: “Ra ăn sáng.”

Còn lại một mình tôi lẩm bẩm: “Ra ăn sáng”, như vậy có nghĩa là mùi thức ăn là thật, Củ cải hôn tôi cũng là thật, còn có hắn nói “Bà xā, anh yêu em” cũng thật luôn.

Tôi vội vàng chạy ra cửa gấp gấp hỏi: “Củ cải, mới rồi ông xā nói yêu bà xā phải không?”

Gương mặt Củ cải đen lại trừng trừng nhìn tôi, tôi hoảng quá ngồi uống ăn cơm, ngoan ngoãn y như học sinh mẫu giáo.

...

Tôi bơi trong niềm vui hôn nhân hạnh phúc bởi vì biết “thiên nga” đã bay sang Hàn Quốc định cư với chồng mới cưới, vì vậy không còn phải sợ bị cô ta giành mất Củ cải nữa.

Tuy nhiên tôi vẫn quên việc hỏi Củ cải thời gian qua đi đâu?

Tối nay nhà Củ cải mở tiệc, tôi cùng hắn thăm thiết đến ăn. Tôi cho rằng ăn cơm nhà người khác vẫn tốt hơn nhà mình, vì vừa không phải nấu nướng cực khổ lại khỏi lo vấn đề rửa chén.

Ba tôi và ba Củ cải thuộc bài rất nhanh, vừa lên mâm đã vội vàng lấy thịt cua cho vợ của họ. Tôi nhìn thấy khẽ cười, rốt cuộc nhận được tám con mắt hung hăng cảnh cáo và hai con mắt “cười trên họa kẻ khác” của Củ cải.

Tôi nhận thấy rằng nhờ tôi lấy chồng nên tôi từ bị hai lượt áp bức, tăng lên năm lượt áp bức.

Tôi cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm nghe ba tôi nói: “Củ cải, nghiên cứu thành công rồi à? Giải lắm?”

“Nghiên cứu”, tôi sao không hiểu gì hết vậy. Củ cải nhìn thấy nét mặt ngu ngu của tôi kề bên tai nói: “Anh nghiên cứu loại tôm thuần chủng nước ngọt, cái gọi là áo vàng mà em nói đó”.

Tôi vỡ lẽ, thì ra Củ cải đi lâu như vậy là vì nghiên cứu chứ không phải vì chuyện ly hôn a. Tôi cảm thấy hầu như đôi lúc phán đoán của mình không chính xác thì phải. (Người qua đường: “Theo tôi thấy bạn chưa lần nào đoán chính xác”).

Lúc ra phòng khách tôi nhìn thấy mẹ chồng pha cho Củ cải ly nước trái cây, chợt nhớ ra một chuyện liên hỏi: “Mẹ à, nhà mình có nước đậu nành không?”

Mẹ chồng khó hiểu: “Con muốn uống sao?”

Chợt Củ cải chen vào: “Phải, Bí lùn rất thích uống”.

Tôi nhìn hắn không đồng ý nói: “Cái gì mà bà xā thích uống, không phải ông xā tối nào cũng uống trước khi ngủ sao?”

Bốn giọng nói khác nhau đồng loạt vang lên: “Sao lại như vậy?”

Tôi nhìn thấy Củ cải gương mặt xanh mét. Tôi liếc về phía âm thanh rùn rợn kia, nhìn thấy vẻ mặt quái dị của mọi người, thấp thỏm hỏi mẹ: “Có chuyện gì vậy mẹ? Chẳng lẽ uống đậu nành sẽ bị ung thư hay tai biến gì sao?”

Mẹ tôi thở ra nói: “Rau răm, đậu nành là “khắc tinh” của đàn ông”.

Tôi còn chưa hiểu đã nhìn thấy ba tôi và ba chồng đưa tay lên miệng khẽ ho, nhất thời hiểu ra tất cả, gương mặt đỏ bừng, hận gầm bàn quá thấp không thể chui xuống.

Bất ngờ Củ cải bên tai tôi nói một câu khủng bố: “Bà xā, tối nay về nhà bà xā chết chắc rồi”.

Lần này bốn vị người lớn đồng thời: “khụ, khụ”. Trong đó mẹ tôi và mẹ Củ cải đôi mắt sáng rực giống như đã nhìn thấy cái tương lai rồi.

A, cứu mạng aaaaaaaaaa!

...

Có một buổi tối, tôi kéo Củ cải vào trang web chỉ vào truyện tôi viết hớn hở khoe: “Bà xã đổi kết thúc rồi, ông xã xem nhiều người hài lòng này. A, còn có bankhongbiettui ment nữa nè”.

Củ cải cười nói: “Bankhongbiettui là tên ông xã”.

Tôi nghe nói tuy có bất ngờ cũng không có ngạc nhiên lắm vì tôi cũng từng cho rằng bankhongbiettui là người quen của tôi. Tôi nhìn Củ cải cảm động nói: “Cám ơn ông xã”.

Củ cải ngồi xuống kéo tôi vào lòng nói: “Bà xã ngốc”.

Hành động ôn nhu này của Củ cải làm tôi thấy vô cùng xúc động. Tôi choàng tay qua cổ hắn, đôi mắt nhìn vào đôi mắt hắn, ngập ngừng nói: “Củ cải, có...một chuyện bà xã cần nói với ông xã”.

Củ cải nghiêm túc nói: “VẬY nói đi”.

Tôi cúi đầu nhỏ giọng nói: “Chính là...Chính là bà xã lỡ yêu ông xã rồi...”

Củ cải: “Cho nên?”

Tôi hơi run: “Cho nên, cái thủ tục ly hôn đó hủy đi được không?”

Củ cải mỉm cười, nói: “Ông xã xé rồi, bà xã đã là người nhà họ Đinh còn nghĩ có thể thoát ra sao?”

Tôi: “...”.

Tôi hối hận a, đáng lẽ câu vừa rồi tôi nên nói với hắn phải là: “Chết! lỡ yêu ông xã rồi a”.

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chet-lo-yeu-ong-xa-ho>